

COO
BOO

DVŮR
TRNŮ
A
RŮŽÍ

SARAH J. MAASOVÁ

Dvůr trnů a růží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová
Dvůr trnů a růží – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SARAH J. MAASOVÁ

DVŮR
TRNŮ
A RŮŽÍ

COO
BOO

*Pro Joshe –
protože by ses pro mě vydal pod Horu.
Miluji tě.*

Prythian

Hybern

Noční dvůr

Denní dvůr

Jitřní dvůr

Kráč

Pod horami

Zimní dvůr

Letní dvůr

Podzimní dvůr

Jarní dvůr

Zed'

První vesnice

Říše smrtelníků

Říše víl

Sever - Říše víl

Zed'

Jih - Říše smrtelníků

Říše smrtelníků

1

Les se změnil v labyrint sněhu a ledu.

Hodinu jsem obhlížela mlázi a ze svého posedu v ohbí větve jsem nic nezahlédla. Poryvy větru přinášely chomáče vloček, které zakrývaly mé stopy. Spolu s nimi však pohřbívaly i možnost vysledovat kořist.

Hlad mě zavedl od domova dál, než kam jsem si obvykle troufala, ale zima byla krutým obdobím. Zvířata se stáhla hlouběji do lesa, kam jsem se za nimi nemohla vydat, takže mi nezbyvalo než střílet osamocené opozdilce a modlit se, aby nám vydrželi do jara. Nevydrželi.

Protřela jsem si oči ztuhlými prsty, abych se zbavila vloček, které se mi lepily na řasy. V okolí jsem nezahlédla žádné stromy s odřenou kůrou, které byly neklamným znakem putujících jelenů – ti se zatím nevydali na pochod. Zůstanou, dokud nedojde kůra, a pak zamíří na sever kolem vlčího území a možná až na území víl, kam se nikdo ze smrtelníků neodváží vypravit, pokud si cení svého života.

Při tom pomyslení mi přešel mráz po zádech. Zaplašila jsem ho tím, že jsem se soustředila na okolní krajinu a úkol, který mě čekal. To bylo vše, co jsem mohla dělat, co jsem byla schopná dělat celé roky: Soustředit se na to, abych přežila nadcházející týden, den či hodinu. Teď, když přišel sníh, budu mít štěstí, když postřehnu vůbec něco, zvláště z vyvýšeného místa na stromě. Viděla jsem sotva patnáct stop před sebe. Sejmula jsem tětivu z luku a zasténala jsem bolestí, když se mé

ztuhlé údy bránily nenadálému pohybu, pak jsem se spustila ze stromu.

Zledovatělý sníh mi zakřupal pod obnošenými botami. Zastnula jsem zuby. Malá viditelnost, zbytečný hluk – byla jsem na nejlepší cestě připsat si na vrub další neúspěšný hon.

Zbývalo jen pár hodin světla. Jestli brzy neodejdu, cestu domů budu muset hledat po tmě a v hlavě mi stále zněla důrazná varování lovců z města: Krajem se ve velkém počtu potulovali obří vlci. Nemluvě o zvěstech o podivných lidech, které v okolí zahlédli. Vysokých, tajemných a nebezpečných.

Jen ať to nejsou víly, doprošovali se lovci našich dávno zapomenutých bohů a já se potají modlila spolu s nimi. Během osmi let, co jsme žili ve vsi dva dny cesty od hranic Prythianu, území nesmrtelných, se nám útoky vyhybaly, ačkoli potulní obchodníci někdy přinášeli příběhy o vzdálených městech v pohraničí, z nichž zbyly jen třísky, kosti a popel. Podobná vyprávění, kdy si tolik vzácná, že nad nimi starší naší vesnice jen mávli rukou jako nad kletkami, se v uplynulých měsících stala šeptandou provázející každý trh.

Hodně jsem riskovala, když jsem se vypravila tak hluboko do lesa, ale včera jsme snědli poslední bochník chleba a především zbytek sušeného masa. I tak bych raději strávila další noc s prázdným žaludkem, než abych skončila jako večere nějakého vlka. Nebo nestvůry z říše víl.

Ne, že by se mnou kdovíjak zasytili. Jsem vytáhlá a v této roční době by se mi dala snadno spočítat žebra. Jak jsem tak procházela mezi stromy, co nejopatrněji a nejtišeji to šlo, přitiskla jsem si ruku na prázdný, kručící žaludek. Jasně jsem si dokázala představit, jak se budou moje dvě starší sestry tvářit, když se do chalupy opět vrátím s prázdnýma rukama.

Po chvíli, kdy jsem pozorně pátrala po okolí, jsem se přikrčila mezi ostružiníky obtěžkané sněhem. Skrz trní jsem měla jakž takž slušný výhled na palouk, kterým protékal úzký potok. Několik děr v ledu naznačovalo, že k němu chodí často pít zvěř. Snad se objeví nějaká kořist. Snad.

Dlouze jsem si povzdechla, zabodla jsem konec luku do země a položila jsem čelo na hrubě vyřezaný dřevěný oblouk. Bez jídla nepřežijeme týden a už začalo žebrat příliš mnoho rodin na to, abych mohla doufat v almužny od bohatších vesničanů. Na vlastní oči jsem se přesvědčila, jak si představují milosrdenství.

Uvelebila jsem se v pohodlnější poloze, zklidnila dech a špičkovala jsem uši, zda přes vítr v lese něco nezaslechnu. Sníh nepřestával padat, tančil a kroužil jako třpytivá vodní tříšť a jeho čistá běl zářila proti hnědi a šedi světa kolem. Navzdory zdravému rozumu, navzdory necitlivým rukám a nohám jsem utišila nepokojnou, krutou část své mysli a nechala jsem se okouzlit zasněženým lesem.

Kdysi jsem měla sklony obdivovat kontrast čerstvé trávy na pozadí tmavé zorané půdy nebo ametystové brože pohroužené do záhybů smaragdově zeleného hedvábí. Kdysi jsem snila, dýchala a přemýšlela v barvách, světle a roztodivných tvarech. Někdy jsem se dokonce nechala unášet sněním o době, kdy se mé sestry vdají a já zůstanu sama s otcem. Budeme mít dost jídla, abychom mohli klidně žít, dost peněz na to, abych si koupila barvy, a dost času k tomu, abych barvy a tvary z mých představ přenesla na papír, plátno nebo zdi našeho domu.

Ten sen se mi hned tak nesplní – možná nikdy. Proto si musím vychutnávat podobné letmé chvíle a nechat se unášet odlesky mdlého zimního světla na sněhu. Nevzpomínám si, kdy jsem se naposledy zastavila, abych obdivovala něco krásného či zajímavého.

Hodiny potají strávené v polorozpadlé stodole s Isaacem Halem nepočítám – ty chvíle byly plné hladu, prázdnoty a občas i krutosti, ale o kráse se mluvit nedalo.

Vytí větru přešlo do tichého vzdechu. Sníh teď dopadal lenivě ve velkých tlustých chomáčích, které se hromadily na stromech v každé prohlubni a hrbolu. Sníh byl uhrančivý smrtícím, něžným půvabem. Neměla jsem nejmenší chuť vrátit se na blátivé, zmrzlé vesnické cesty do stíněného horka chalupy.

Na protější straně palouku zašustily keře. Instinktivně jsem natáhla luk, a když jsem nahlédla skrz trní, zatajil se mi dech.

Necelých třicet kroků ode mě stála laňka. Zima ji ještě nestihla připravit o mnoho tuku, ovšem ona se i tak zoufale snažila strhnout kůru ze stromu na palouku.

Takový kus by mohl mou rodinu zasytit na týden i déle.

Ústa se mi naplnila slinami. Zacíčila jsem, tichá jako vítr šustící suchými listy.

Laňka si ničeho nevšímala. Vůbec netušila, že o pár yardů dál čeká smrt. Rvala kusy kůry a pomalu je přežvykovala.

Polovinu masa bych mohla usušit a zbytek bychom mohli hned sníst dušený nebo zapečený v koláči... Kůži bych mohla prodat nebo z ní třeba ušít oblečení pro jednoho z nás. Potřebovala jsem nové boty, jenže Elain potrebovala nový plášť a Nesta měla sklony chtít všechno, co patřilo někomu jinému.

Prsty se mi chvěly. Tolik jídla – naše spása. Nadechla jsem se pro uklidnění a ověřila si, že dobře mířím.

Vtom však z keře vedle mě zazářila dvojice zlatých očí.

Les ztichl, vítr umkl, a dokonce i sníh přestal padat.

My smrtelníci jsme už nevěřili v žádné bohy, k nimž bychom se mohli modlit, ale kdybych znala jejich ztracená jména, teď bych je prosila o pomoc. Všechny. Vlk skrytý v houští se přiblížil s pohledem upřeným na nepozornou laň.

Byl obrovský – mohl být velký jako poník. V puse mi vuschlo. Šlo o jednoho z těch přerostlých vlků, před nimiž nás varovali.

Nikdy jsem neviděla tak velkého vlka, a přitom ho laň ani nezaslechla, ani nezahlédla. Pokud pocházel z Prythianu, a kdo ví, třeba přímo z vílího rodu, pak to, jestli mě sežere, bylo mou nejmenší starostí.

Pokud byl z vílího rodu, měla jsem dávno vzít do zaječích.

Jenomže... třeba bych prokázala službu světu, naší vesnici i sama sobě, kdybych využila toho, že mě nepostřehl, a zabila ho. Prohnat mu okem šíp by pro mě nepředstavovalo sebemenší potíže.

Navzdory své velikosti ovšem *vypadal* jako vlk a stejně tak se pohyboval. *Je to zvíře*, ujišťovala jsem se. *Jenom zvíře*.

Měla jsem lovecký nůž a tři šípy. První dva byly obyčejné – jednoduché a účinné a pro vlka takové velikosti by byly sotva něčím víc než včelím píchnutím. Zato třetí šíp, nejdelší a nejtěžší, jsem koupila od potulného prodavače jednoho léta, kdy jsme měli dost měďáků na nějaké to přepychové zboží. Šíp byl vyřezán z jasanu a zakončovala ho železná špička.

Z písní, které nám všem zpívali, když jsme byli ještě v kolébce, jsme věděli, že víly nenávidí železo, ale dřevo jasanu způsobuje, že jejich nesmrtelná magie, jež jim přinášela uzdravení, zeslábne dost na to, aby jim člověk mohl zasadit smrtelnou ránu. Takové aspoň kolovaly zvěsti. Jediným důkazem účinku jasanu bylo to, že byl nanejvýš vzácný. Viděla jsem kresby toho stromu, ale nikdy jsem ho nespatriila na vlastní oči – neboť je vznesené víly daly dávno všechny pokácet. Zůstalo jich jen pramálo a většinou šlo o neduživé zakrslíky ukrývané šlechtici v hájích za vysokými zdmi. Týdny po tom, co jsem šíp zakoupila, jsem si lámala hlavu nad tím, jestli jsem za ten předražený kus dřeva zbytečně nevyhodila peníze, a šíp ze dřeva jasanu zůstával po tři roky nepoužitý v mém toulci.

Nyní jsem ho spěšně vytáhla a dávala jsem si pozor, abych se přitom pohybovala co nejméně a nejúsporněji – hlavně aby se nestvůrný vlk neohlédl mým směrem. Šíp byl dost dlouhý a těžký na to, aby vlka zranil, a možná i zabil, pokud dobře trefím.

Hruď se mi svírala, až to bolelo, a v ten okamžik mi došlo, že můj život závisí na jediné otázce: Byl ten vlk sám?

Sevřela jsem luk a natáhla tětivu ještě víc. Byla jsem dobrý střelec, ale ještě nikdy jsem nestála proti vlkovi. Považovala bych to za štěstí – dokonce za požehnání. Jenže teď... Nevěděla jsem, kam ho střelit, ani jak rychle se vlci pohybují. Nemohla jsem si dovolit chybu. Ne když jsem měla jediný šíp z jasanu.

Pokud pod tou srstí skutečně tlouklo srdce víly, pak žádná škoda. Nic jiného nezasluhoval za to, co na nás jeho lid napáchal.

Nehodlala jsem riskovat, že se vlk později vplíží k nám do vsi, aby zabíjel, mrzačil a šířil děs. Zemře tady a teď a já budu ráda, když padne mou rukou.

Vlk se přikradl blíž a pod tlapou – větší než má ruka – mu praskla větvička. Laň ztuhla. Rozhlédla se na obě strany s ušima zvednutýma k šedivé obloze. Vlk se držel tak nízko, že ho neviděla ani necítila.

Se skloněnou hlavou a mohutným stříbrným tělem, které dokonale splývalo se sněhem a stíny, klesl na zadní, zatímco laňka dál upírala oči špatným směrem.

Pohlédla jsem z laně na vlka a zase zpět. Aspoň že byl sám – aspoň v tom jsem měla štěstí. Jestli ale laň vystraší, zůstane tu jen vyhladovělý přerostlý vlk – možná víla – pátrající po jiné kořisti. A jestli ji zabije a zničí přitom vzácnou kůži a maso...

Pokud jsem situaci posoudila chybně, nezaplatím životem jen já. Můj život však posledních osm let, co jsem lovila v lese, nebyl ničím víc než řadou nebezpečí a většinou jsem dospěla ke správnému rozhodnutí. Většinou.

Vlk vyskočil z křoví jako blesk v odstínu šedé, bílé a černé a žluté tesáky se mu leskly. Na otevřeném prostranství působil ještě gigantičtěji, jako zázračné spojení svalů, rychlosti a kruté síly. Laňka neměla naději.

Štřelila jsem po něm, než ji stihl příliš potrhát.

Šíp se mu zabodl do boku a já bych přísahala, že se zachvěla samotná země. Vlk zaskučel bolestí, když pustil laňčino hrdlo a jeho krev vystříkla na sníh – zářivá jako rubíny.

Otočil se ke mně s vytřeštěnýma žlutýma očima a vyceněnými zuby. Ozvěna jeho tichého zavření mi zněla hluboko v prázdném žaludku, když jsem se narovнала, zatímco kolem mě vířil sníh. Namířila jsem další šíp.

Vlk se na mě ale jen díval s tlamou potřísněnou krví a se šípem trčícím obscénně z boku. Opět začal padat sníh. Vlk na mě pohlédl s takovým poznáním a překvapením, že jsem musela vystřelit i druhý šíp. Jen pro jistotu – pro případ, že by

inteligence patrná v jeho očích byla nesmrtelné, záluďné povahy.

Nepokusil se uhnout a šíp mu čistě projel okem.

Zhroutil se na zem.

Barvy a temnota přede mnou vířily a poletovaly a mísily se se sněhem.

Škubal nohama a jeho tiché záupnění prořalo vítr. To nebylo možné – měl být mrtvý, ne jen umírat. Šíp mu projel okem skoro až po husí pera.

Nezáleželo na tom, zda šlo o vlka nebo vílu. Ne když měl bok probodnutý šípem z jasanu. Zemře každým okamžikem. Přesto se mi chvěly ruce, když jsem smetla sních a došla k němu blíž, přičemž jsem si udržovala rozumný odstup. Z ran, jež jsem mu zasadila, crčela krev a barvila sních do karmínova.

Hrabal tlapami o zem a dech se mu zpomaloval. Trpěl moc, nebo jeho zaskučení bylo pouhým pokusem odehnat smrt? Netušila jsem, jestli to chci vědět.

Sních poletoval kolem nás. Nespouštěla jsem z vlka oči, dokud se jeho srst barvy uhlí, obsidiánu a slonoviny nepřestala zvedat a klesat. Vlk – navzdory velikosti to byl rozhodně vlk.

Tlak, jenž mi svíral hrudník, povolil, a když jsem si oddechla, před ústy se mi objevil obláček páry. Aspoň že se šíp z jasanu osvědčil jako smrtící střela, ať už zabil kohokoli nebo cokoli.

Když jsem spěšně obhlédla laň, zjistila jsem, že unesu jen jedno zvíře – a i to bude náročné. Byla by ale škoda tam vlka nechat.

I když to znamenalo ztratit cenné minuty – minuty, během nichž mohla pach čerstvé krve zachytit další šelma – stáhla jsem ho z kůže a očistila jsem šípy, jak nejlépe jsem uměla.

Alespoň jsem si tím zahrála ruce. Smrtelnou ránu na laňčině těle jsem omotala zkrvavenou stranou vlčí kůže a pak jsem si její mrtvé tělo přehodila přes ramena. Naše chalupa byla několik mil daleko a nestála jsem o to zanechávat za sebou krvavou stopu, která by přivedla všechna zvířata vyzbrojená tesáky a drápy rovnou ke mně.

Zamručela jsem pod vahou mrtvé laně, chytila jsem ji za nohy a naposledy jsem se ohlédla na zabitého vlka, z jehož těla se kouřilo. Jeho zbylé zlaté oko hledělo na oblohu zastřenou sněhem a na okamžik jsem zalitovala, že nad mrtvým zvířetem nedokážu vykřesat ani náznak výčitky.

Jenže les už byl takový a kraji vládla zima.

2

Když jsem vyšla z lesa, slunce už zapadlo. Kolena se mi třásla a ruce ztuhlé od toho, jak jsem svírala nohy laně, mi před několika mílemi dočista znečitlivěly. Ani její tělo nedokázalo zahnat čím dál pronikavější chlad.

Svět zaplavily odstíny tmavě modré narušované pouze paprsky pastelově žlutého světla pronikajícího okenicemi naší nevzhledné chalupy. Bylo to jako procházet živoucím obrazem – poklidná chvíle zkrášlená tím, jak modř rychle přecházela do hluboké tmy.

Když jsem se ztěžka vlekla po cestičce a každý můj krok poháněl pouze hlad, ze kterého se mi div netočila hlava, dolehly ke mně hlasy mých sester. Nepotřebovala jsem rozeznat jejich slova, aby mi bylo jasné, že nejspíš brebentí o nějakém mládečkovi nebo pentlích, které si prohlížely ve vsi místo toho, aby sekaly dříví, ale i tak jsem se usmála.

Kopla jsem botami do kamenného prahu dveří, abych z nich setřásla sníh. Z šedých kamenů chalupy opadly kousky ledu a odhalily vybledlé ochranné symboly vyryté kolem prahu. Otec kdysi přesvědčil kolemjdoucího šarlatána, aby sem výměnou za jeho řezbářské výrobky nakreslil znaky ochraňující proti vílím úkladům. Otec toho pro nás po celý náš život mohl udělat tak málo, že jsem neměla to srdce říct mu, že ty značky jsou k ničemu a bezpochyby budou falešné. Smrtníci magii neovládali – nebyli obdařeni žádnou výhodou, jíž by mohli soupeřit se silou a rychlostí kouzelných tvorů nebo víl. Ten muž tvrdil, že

po předcích podědil díl krve vznešených víl, a vyryl kolem dveří a oken jakési spirály, kruhy a runy, zamumlal pár nesmyslných slov a šel si zase po svých.

Když jsem otevřela dřevěné dveře, zledovatělá železná klika mě bodla do kůže jako vos. Jakmile jsem vešla dovnitř, oslepil mě příval světla a horka.

Zaslechla jsem, jak Elain tiše vydechla: „Feyre!“ Zamrkala jsem, abych prohlédla jas ohně, a uviděla jsem před sebou svou starší sestru. Byla zabalená v pokrývce, ale zlatohnědé vlasy – stejné, jaké jsme měly všechny tři – měla stočené v dokonalém copu kolem hlavy. Osm let života v chudobě se nijak nepodepsalo na její touze vypadat hezky. „Kde jsi to zvíře vzala?“ Všudypřítomný osten hladu dodával jejím slovům na ostrosti a ten tón používala v posledních týdnech často. O krvi, kterou jsem byla potřísněná, se ale nezmínila. Už jsem se dávno vzdala naděje, že vůbec vezmou na vědomí, že se večer co večer vracím z lesa. Aspoň dokud znovu nezačnou hladovět. Připomněla jsem si však, že po *nich* matka žádnou přísahu neřádala, když stály u její smrtelné postele.

Nadechla jsem se pro uklidnění a spustila jsem laň z ramen. S tlumenou ránou dopadla na dřevěný stůl, až keramický hrnek na opačném konci zazvonil.

„Kde myslíš, že jsem ho vzala?“ odpověděla jsem ochraptěle. Otec a Nesta stále seděli u krbu a hráli si ruce. Má nestarší sestra si otce jako obvykle nevšímala. Stáhla jsem vlčí kůži z těla laně, a když jsem si sundala boty a postavila je ke dveřím, otočila jsem se k Elain. Její hnědé oči – otcovy oči – mi připomněly laňku.

„Bude ti trvat dlouho, než ji očistíš?“ Mně. Ne jí, ani ostatním. Nikdy jsem nezažila, že by měli ruce ulepené od směsi krve a srsti. Naučila jsem se stahovat a vyvrhovat kořist díky radám jiných lovců.

Elain si přitiskla dlaň na břicho, nejspíš stejně prázdné a bolestivě scvrklé jako moje. Nebyla krutá. Nebyla jako Nesta, která se narodila s úsměškem na tváři. Elain někdy prostě jen... jistě

věci nedocházely. Ne že by byla sobecká, když mi nenabídla pomoc. Jednoduše ji nikdy nenapadlo, že by byla schopná ušpinit si ruce. Těžko říct, jestli opravdu nechápala, že jsme jednou provždy zchudli, nebo to odmítala přijmout. Přesto mi to nezabránilo kupovat semena pro její květinovou zahradu, o níž pečovala ve vlídnějších měsících, kdykoli jsem si to mohla dovolit.

Stejně jako jí to nezabránilo v tom, aby mi koupila tři malé plechovky barvy – červené, žluté a modré – v to léto, kdy jsem měla dost peněz na to, abych koupila šíp ze dřeva jasanu. Byl to jediný dárek, co mi kdy dala, a na našem domě to bylo dosud znát, i když už barva vybledla nebo popraskala: malé úponky a kvítky kolem oken a dveří a na okrajích nábytku, drobné kroutící se plamínky na kamenech krbu. Kdykoli jsem to štědré léto měla volnou chvíli, zdobila jsem náš dům barvami. Někdy jsem ukryvala malé obrázky v zásuvkách, za ošuntělými záclonami, pod židlemi a stolem.

Od té doby jsme nezažili tak příjemné léto.

„Feyre,“ ozval se od krbu otcův hluboký bručivý hlas. Jeho tmavý vous byl pečlivě zastřížený a tvář měl dokonale čistou – jako moje sestry. „Dnes se na tebe usmálo štěstí, když jsi nám přinesla takovou hostinu.“

Nesta usazená vedle otce si posupně odfrkla, což nebylo nic nového. Pochvalu určenou komukoli jinému – mně, Elain, ostatním vesničanům – obvykle přešla s pohrdáním. A cokoli, co náš otec řekl, si rovněž vysloužilo její posměšky.

Narovnala jsem se. Byla jsem téměř příliš unavená na to, abych se udržela na nohou, ale opřela jsem se o stůl vedle laně a vrhla jsem na Nestu vztekly pohled. Na mé nejstarší sestře se ztráta rodinného majetku podepsala nejvíc. Ode dne, kdy jsme uprchli z našeho sídla, otcem mlčky pohrdala, dokonce i po tom hrozném dni, kdy jeden z věřitelů přišel, aby nám ukázal, jak velice se ho dotklo, že přišel o peníze, které do otcova podniku vložil.

Aspoň že nás Nesta na rozdíl od otce nekrmila zbytečnými řečmi o tom, že získáme naše bohatství zpět. Ne, prostě jen

utrátila všechny peníze, které jsem před ní neschovala, a málokdy se obtěžovala vzít otce pokulhávajícího po domě na vědomí. Někdy jsem nevěděla, kdo z nás je nejbídnější a nejzahořklejší.

„Polovinu masa můžeme sníst tento týden,“ navrhla jsem a přelétla pohledem k lani. Ta zabírala skoro celý rozviklaný stůlek, který nám sloužil jako jídelní, pracovní a kuchyňský stůl. „Druhou polovinu můžeme nasušit,“ pokračovala jsem. Přitom mi bylo jasné, že bez ohledu na to, jak hezky to podám, stejně na mě zbyde všechna práce. „A zítra zajdu na trh, abych zjistila, kolik nám můžou vynést kůže,“ řekla jsem spíš pro sebe než k nim. Nikdo z nich se stejně neobtěžoval dát najevo, že mě slyšel.

Otec seděl se zmrzačenou nohou nataženou co nejbliže u tepla plamenů. Chlad, déšť nebo změna teploty pokaždé zhoršovaly kruté, pokroucené rány kolem jeho kolena. Hůl měl opřenou o židli. Sám si ji vyřezal a Nesta ji někdy nechávala mimo jeho dosah.

Mohl by si najít práci, kdyby se tolik nestyděl, tvrdila Nesta pokaždé, když jsem se na ni kvůli tomu utrhovala. Nenáviděla ho i za jeho zranění – za to, že se nebránil, když věřitel a jeho poskoci vtrhli do chalupy a tloukli ho do nohy bez slitování a bez přestání. Nesta a Elaine utekly do ložnice a zatarasily dveře. Já zůstala, žebronila jsem a plakala při každém otcově výkřiku a každém zapraskání kosti. Pomočila jsem se a pak se pozvracela přímo na kameny před krbem. Až potom muži odešli a už se tu znovu neukázali.

Za lékaře jsme vydali značnou část ze zbytku našich peněz. Otcí trvalo šest měsíců, než mohl znovu chodit, a rok, než dokázal ujít míli. Měďáky, které přinesl domů, když se nad ním někdo slitoval dost na to, aby si koupil věci, co otec vyřezal, nestačily k tomu, abychom se uživil. Před pěti lety, když se naše peníze nadobro rozkutálely a když se stále nemohl – a nechtěl – moc pohybovat, nic nenamítal proti tomu, že začnu lovit.

Neobtěžoval se vstát od krbu, stejně jako se neobtěžoval vzhlednout od své řezbářské práce. Prostě mě nechal odejít do

nebezpečného, hrůzu nahánějícího lesa, který znepokojoval i nejzkušenější lovce. Teď si to uvědomuje o něco víc – sem tam mi projeví vděk, někdy se navzdory své noze vydá do města, aby prodal své výrobky – ale o tolik víc zase ne.

„Moc bych chtěla nový plášť,“ pronesla Elain s povzdechem ve stejný okamžik, kdy Nesta vstala a prohlásila: „Potřebuji nové boty.“

Nic jsem na to neřekla, protože mám dost rozumu na to, abych se nepletla do jejich hádek, ale krátce jsem pohlédla na pár Nestiných stále zánovních bot u dveří. Vedle nich stály mé příliš malé boty, které se rozpadaly ve švech a držely pohromadě jen díky roztřepeným tkanicím.

„Ale já v tom obnošeném starém plášti mrznu na kost,“ naléhala Elain. „Umřu na zimnici.“ Upřela na mě své velké oči a řekla: „Prosím, Feyre.“ Protáhla dvě slabiky mého jména – *Fey-re* – do nejuděsnějšího zaskučení, co mi kdy rvalo uši, a Nesta hlasitě mlaskla a nařídila jí, ať zmlkne.

Přestala jsem je poslouchat, když se začaly dohadovat o tom, kdo si nechá peníze, které zítra vynese prodej kůží. Uviděla jsem, že otec stojí u stolu a opírá se o něj rukou, aby si mohl vestoje laň prohlédnout. Potom obrátil pozornost k vlčí kůži. Otcovy prsty, které byly dosud jemnými prsty vznešeného pána, kůži obrátily a přejížděly po zkrvavené spodní straně. Ztuhla jsem.

Jeho tmavé oči zatěkaly k mým. „Feyre,“ zamumlal a jeho ústa se stáhla v úzkou čáru. „Kde jsi k tomu přišla?“

„Na stejném místě, kde jsem skolila laň,“ odpověděla jsem tiše, avšak má slova zněla chladně a příkře.

Přejel pohledem po luku a toulci, které jsem měla přehozené na zádech, a k loveckému noži s dřevěnou stříenkou po mém boku. Do očí se mu vehnaly slzy. „Feyre... takhle riskovat...“

Trhla jsem hlavou ke kožešině a nedokázala jsem zkrotit os-
ten v hlase, když jsem odvětila: „Neměla jsem na výběr.“

Ve skutečnosti jsem chtěla říct: *Ty po většinu dní ani nezkusíš vytáhnout paty z domu. Kdyby nebylo mě, umřeli bychom hladu. Kdyby nebylo mě, byli bychom mrtví.*

„Feyre,“ zopakoval a zavřel oči.

Sestry ztichly a já zvedla hlavu právě včas, abych viděla, jak Nesta s nakrčeným nosem začichala. Pak zvedla můj plášť. „Páche-neš jako prase, co se válelo ve vlastní špíně. Nemůžeš se aspoň *snažit* předstírat, že nejsi zabedněná vesničanka?“

Nedala jsem na sobě znát dotčení ani bolest. Byla jsem příliš malá na to, abych se naučila základům vybraného chování, čtení a psaní, když naši rodinu postihla bída, a Nesta mi na to nikdy nedovolila zapomenout.

Ustoupila a pohládila si prstem copy zlatohnědých vlasů omotaných kolem hlavy. „Sundej si ty nechutné hadry.“

Neodpovídala jsem a raději jsem polkla slova, která jsem na ni chtěla vyštěknout. Nesta byla o tři roky starší než já, ale přesto vypadala jaksi mladší se svými tvářemi jako broskvičky, které kryl něžný nach kypící zdravím.

„Můžeš uvařit vodu a přidat do ohně dřevo?“ Ovšem jakmile jsem se na to zeptala, všimla jsem si, že z hromady dříví zbývá jediné poleno. „Myslela jsem, že dnes nasekáš dřevo.“

Nesta si čistila dlouhé hezké nehty. „Nesnáším sekání dřeva. Pokaždé si zadřu třísky.“ Zadívala se na mě zpod tmavých řas. Z nás všech se právě ona nejvíc podobala matce. „Kromě toho,“ dodala s našpulenými rty, „ti to jde daleko lépe! Trvá ti to polovinu času co mně. Tvé ruce se k tomu víc hodí – už je máš dost drsné.“

Zatnula jsem zuby. „Prosím,“ požádala jsem ji a přitom jsem krotila hněv s vědomím, že hádka je to poslední, co teď potřebuji nebo o co bych stála. „Prosím tě, za svítání vstaň a nasekej dřevo.“ Rozepnula jsem si vršek haleny. „Nebo budeme mít studenou snídani.“

Nesta nakrabatila obočí. „Na to zapomeň!“

Jenže to už jsem mířila do druhé malé místnosti, kde jsem spala se sestrami. Elain se na Nestu obrátila s tichou prosbou a vysloužila si ostrou odpověď. Ohlédla jsem se přes rameno na otce a ukázala jsem na laň. „Připrav nože,“ nařídila jsem, aniž bych se snažila o laskavý tón. „Za chvíli jsem zpátky.“ Nečekala jsem na odpověď a zavřela jsem za sebou dveře.

Pokoj byl dost velký, aby se do něj vešly rozviklaný prádelník a obří postel z habrového dřeva, v níž jsme spaly. Byla posledním pozůstatkem našeho někdejšího bohatství a byla vyrobena na zakázku jako svatební dar od otce pro matku. V této posteli jsme se narodily a zde také matka zemřela. Přes všechny ty malby, které jsem doma v uplynulých letech vytvořila, jsem se jí nikdy nedotkla.

Odhodila jsem svrchní oděv na prádelník a zamračila se na fialky a růže, které jsem namalovala kolem klik Elainina šuplíku, na praskající plameny kolem Nestiných a na noční oblohu – shluky hvězd vyvedených ve žluté místo v bílé – kolem mých. Chtěla jsem tak zesvětlit jinak tmavý pokoj. Sestry na to nikdy nic neřekly. Netuším, proč jsem čekala něco jiného.

Zasténala jsem. Měla jsem co dělat, abych se nezhroutila na postel.

Ten večer jsme pojedli pečenou zvěřinu. I když jsem věděla, že to je nerozumné, nic jsem nenamítala, když jsme si všichni přidali menší porci, ale poté jsem prohlásila, že zbytek masa necháme na příště. Zítřka strávím den přípravou jídla, obě kůže očistím a odnesu je na trh. Znála jsem pár obchodníků, kteří by mohli mít zájem o koupi, ačkoli mi nejspíš nikdo z nich nedá zaslouženou odměnu. Jenomže peníze jsou peníze a já neměla čas ani prostředky na cestu do nejbližšího města za nějakou lepší nabídkou.

Ocucávala jsem hroty vidličky a vychutnávala si zbytky tuku, jenž pokrýval kov. Jazyk mi sklouzl po zkřiveném hrotu – vidlička byla součástí zašlé sady, kterou otec zachránil z pokojů služebnictva, zatímco věřitelé obraceli naše sídlo vzhůru nohama. Žádný kus příboru nebyl stejný, ale bylo to lepší než jíst prsty. Talíře z matčina věna už jsme dávno prodali.

Matka byla panovačná a ke svým dětem chladná, zato mezi šlechtici, kteří navštěvovali naše někdejší sídlo, zářila radostí a šarmem. Otce bezmezně milovala – byl jediným člověkem,

k němuž cítila skutečnou lásku a úctu. Stejně tak ovšem zbožňovala večírky, a to do té míry, že neměla čas se mi víc věnovat. Pouze zvažovala, jak by mi moje slibné začátky v kreslení a malování mohly pomoci při hledání budoucího manžela. Kdyby žila dost dlouho na to, aby viděla, jak nám bohatství mizí před očima, zlomilo by jí to srdce – ještě víc než otcí. Možná byla její smrt jistým milosrdenstvím.

Když už nic, zbývalo nám aspoň víc jídla.

V chalupě na ni nezůstala žádná památka mimo postele z habru – a přísahy, kterou jsem složila.

Pokaždé, když jsem se zadívala k obzoru nebo jsem zvažovala, jestli bych neměla prostě odejít navěky pryč, aniž bych se jedenkrát ohlédla, zazněl mi v uších slib, který jsem jí dala před jedenácti lety, když chřadla na smrtelném loži. *Zůstaňte spolu a postarej se o ně.* Slíbila jsem jí to. Byla jsem moc mladá na to, abych se ptala, proč o to nepoprosila mé starší sestry nebo otce. Přísahala jsem a ona zemřela a v našem ubohém lidském světě – chráněném pouze slibem, který složily vznešené víly před pěti sty lety, ve světě, kde jsme zapomněli jména našich bohů – bylo dané slovo zákonem, bylo platidlem i poutem.

Byly chvíle, kdy jsem ji za to, že ode mě tu přísahu vyžádala, nenáviděla. Třeba blouznila z horečky a nevěděla, co po mně žádá. Nebo možná ve smrti odhalila pravou povahu svých dětí a svého muže.

Položila jsem vidličku, zadívala jsem se na plameny našeho ubohého ohně tančící po zbytcích polena a natáhla jsem si pod stolem bolavé nohy.

Otočila jsem se k sestrám. Nesta si jako vždy stěžovala na vesničany, kteří neměli ponětí o dobrých mravech, společenském chování ani o tom, jak obnošená byla látka jejich oděvů, i když se tvářili, jako by byla stejně jemná jako hedvábí nebo šifon. Od toho, co jsme přišli o majetek, sestry jejich dávní přátelé důsledně přehlíželi a ony jednaly, jako by mladí chasnící ze vsi představovali druhořadou společenskou vrstvu.

Upila jsem z poháru horké vody – poslední dobou jsme si nemohli dovolit ani čaj – zatímco Nesta pokračovala ve vyprá-
vění.

„Tak jsem mu řekla: ‚Když si, pane, myslíte, že mě můžete požádat tak ledabyle, pak vás budu muset odmítnout!‘ A víš, co mi na to Tomas řekl?“ Nesta hovořila k Elain, která ji zaujatě poslouchala s lokty opřenými o stůl a nyní zavřela hlavou.

„Tomas Mandray?“ skočila jsem Nestě do řeči. „Dřevorubcův druhý syn?“

Nesta přimhouřila modrošedé oči. „Ano,“ odvětila a opět se obrátila k Elain.

„Co po tobě chce?“ Ohlédla jsem se na otce, který nijak nereagoval. Nedal najevo ani náznak znepokojení nebo toho, že nás vůbec poslouchá. Byl ztracený kdesi v hloubi vzpomínek a vlídně se usmíval na svou milovanou Elain, která se s ním jako jediná z nás obtěžovala vůbec mluvit.

„Chce, aby se za něj vdala,“ odpověděla zasněně Elain a já zamrkala.

Nesta naklonila hlavu. Tenhle pohyb jsem už předtím viděla u dravců. Někdy jsem se musela ptát, jestli by nám její ocelová nezlomnost nepomohla snáz přežít – nebo se dokonce dostat z bídy – kdyby neměla hlavu plnou ztraceného postavení naší rodiny. „Máš snad nějaké námitky, *Feyre*?“ Ucedila mé jméno jako urážku a mě rozbolela čelist od toho, jak jsem zatínala zuby.

Otec poposedl na židli, a přestože jsem věděla, že je bláhové odpovídat na její posměšky, vypadlo ze mě: „Nedokážeš pro nás nasekat dřevo, ale chceš se vdát za *dřevorubcova* syna?“

Nesta se napřímila. „Myslela jsem, že toužíš jen po tom, abychom vypadly z domu – abychom se já a Elain vdaly a tys měla dost času na malování těch svých skvostných veleděl.“ Ušklíbla se na sloup červeného náprstníku, který jsem namalovala na okraj stolu – barvy byly příliš tmavé a modré a květům chyběly bílé skvrnky, ale poradila jsem si, i když mě trápilo, že

nemám bílou barvu a vytvořila jsem něco tak nedokonalého a trvalého.

Tu urážku jsem přešla, přestože jsem toužila zakrýt kresbu rukou. Zítřka bych ji mohla ze stolu úplně seškrabat. „Věř mi, že v den, kdy se rozhodneš za někoho vdát,“ řekla jsem, „dojdu k němu domů a osobně mu tě předám. Ale Tomase si nevezmeš.“

Nestě se zlehka zachvělo jemné chřípí. „Nemůžeš s tím nic dělat. Clare Beddorová mi dnes odpoledne prozradila, že mě Tomas každým dnem požádá o ruku. A pak už nikdy nebudu muset jíst tyhle zbytky.“ S pousmáním dodala: „Aspoň jsem neklesla tak hluboko, abych se pelešila jako zvíře na seně s Isaacem Halem.“

Otec si rozpačitě odkašlal a odvrátil se ke svému lůžku u krbu. Nikdy proti Nestě neřekl půl slova, ať už ze strachu nebo z provinilosti, a podle všeho s tím nehodlal začínat ani teď, i když to bylo prvně, co se doslechl o Isaacovi.

Opřela jsem dlaně o stůl a oplácela jsem Nestě zuřivý pohled. Elain odtáhla ruku, kterou měla blízko mojí, aby špína a krev zpod mých prstů nějakým způsobem nepřeskočily na její porcelánovou pokožku. „Tomasova rodina na tom není o moc lépe než naše,“ namítla jsem a přitom se snažila na ni nevrčet. „Budeš pro ně jen další krk, co budou muset žít. Jestli si to neuvědomuje on, tak jeho rodiče ano.“

Jenže Tomas si toho vědom byl – už jsme na sebe v lese narazili. Viděla jsem zoufalý hladový lesk v jeho očích, když jsem si to kráčela z lovu s párkem králíků. Nikdy jsem nezabila člověka, ale ten den mě lovecký nůž u boku tížil jako olovo. Od té doby jsem se mu vyhýbala.

„Nemůžeme vyplatit věno,“ pokračovala jsem, a přestože jsem mluvila pevným tónem, ztlumila jsem hlas. „Pro žádnou z vás.“ Pokud Nesta chtěla odejít, dobře. Výborně. Budu o krok blíž splnění snu o nádherné, poklidné budoucnosti, kdy budu žít v tichém domě a budu mít dostatek jídla a času k malování. Až na to, že jsme neměli nic – vůbec nic – čím bychom přilákali nápadníky, kteří by o sestry pečovali místo mě.

„Milujeme se,“ prohlásila Nesta a Elain souhlasně přikývla. Málem jsem se dala do smíchu – kdy se přestaly rozplývat nad šlechticí a začaly cukrovat na venkovské chasníky?

„Láskou prázdné břicho nenasytíš,“ odbyla jsem ji s co nejrozhodnějším pohledem.

Nesta vyskočila z lavice, jako bych ji udeřila. „Prostě žárlíš. Slyšela jsem, jak ve vsi mluví o tom, že se Isaac ožení s nějakou holkou ze Zelenopole, co mu přinese pěkné věno.“

To už jsem věděla. Isaac se nad tím rozhořčoval při našem posledním setkání. „Já že žárlím?“ pronesla jsem pomalu a stálo mě veškeré přemáhání, abych nevybuchla zlostí. „Nemáme jim co nabídnout – věno, dokonce ani žádný dobytek. Tomas si tě možná chce vzít, ale... jsi pro ně přítěží.“

„Co ty o tom víš?“ ucedila Nesta. „Jsi jenom zdivočelé zvíře, co má tu drzost štěkat na nás rozkazy ve dne v noci. Jen tak dál a jednou, jednou, Feyre, nezbude nikdo, kdo by na tebe vzpomínal nebo komu by sešlo na tom, že žiješ.“ Vztekle odkráčela a Elain odběhla za ní a soucitně na ni cukrovala. Zabouchly za sebou dveře ložnice, o kterou jsme se spolu dělily, tak prudce, až talíře zazvonily na stole.

Ta slova jsem od ní neslyšela poprvé a věděla jsem, že mi je zopakovala jen proto, že mě, když je řekla poprvé, ranila. A zraňovala mě dosud.

Dlouze jsem se napila z nakřáplého hrnku. Dřevěná lavice zaskřípala, když se otec pohnul. Znovu jsem upila vody a podotkla jsem: „Měl by sis s ní promluvit, ať se vzpamatuje.“

Otec upřeně hleděl na černou spáleninu na stole. „Co jí mám říct? Nebudu bránit její lásce...“

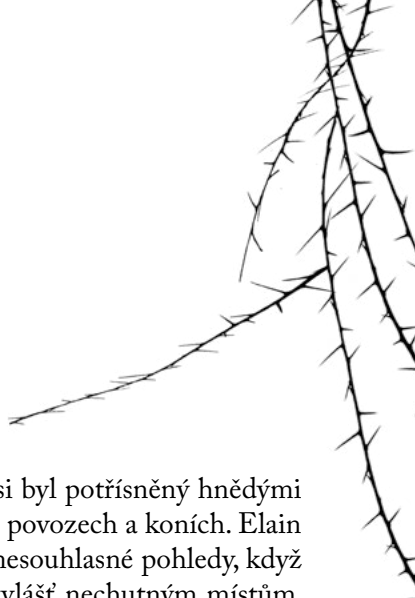
„Není to láska, ne z jeho strany. Ne když jde o jeho mizernou rodinu. Viděla jsem, jak se chová ve vsi – chce od ní jen jedno, a její ruka to není...“

„Potřebujeme naději stejně jako chléb a maso,“ přerušil mě a jeho pohled byl v tu chvíli výjimečně živý. „Potřebujeme naději, jinak nepřežijeme. Tak jí tu naději ponech, Feyre. Ať si představuje lepší život. Lepší svět.“

Vstala jsem od stolu s rukama zatnutýma v pěst, ale v naší chalupě se dvěma místnostmi nebylo kam utéct. Podívala jsem se na vybledlou malbu náprstníku na kraji stolu. Vnější kalichy už byly oprýskané a mdlé, dolní část stonku byla dočista odrovnána. Za pár roků zmizí úplně a nezůstane jediná stopa, že tu kdy byla. Že jsem tu já kdy byla.

Když jsem pohlédla na otce, mé oči byly chladné. „Nic takového není.“

3

Udusaný sníh pokrývající cestu do vsi byl potřísněný hnědými a černými skvrnami po projíždějících povozech a koních. Elain a Nesta pohrdavě mlaskaly a vrhaly nesouhlasné pohledy, když jsme po ní kráčely, a vyhýbaly se obzvlášť nechutným místům. Věděla jsem, proč mě doprovázejí – stačil jim jeden pohled na kůže, které jsem smotala do vaku, a popadly pláště.

Neztrácela jsem čas hovorem s nimi, protože ani ony mě včera večer nepoctily tím, že by se mnou promluvily, ačkoli Nesta vstala za úsvitu, aby našťípala dřevo. Nejspíš proto, že věděla, že dnes půjdu prodat kůže na trh a vrátím se domů s penězi v kapse. Následovaly mě po osamělé cestě mezi zasněženými poli celou cestu do zchátralé vesnice.

Kamenné domy ve vsi byly obyčejné a nevýrazné a bezútěšná zima jim dodávala na ponurosti. Dnes se však konal trh, což znamenalo, že na nevelké návsi bude plno obchodníků, kteří se nedali zastrašit ranním chladem.

O ulici dál se vznášela vůně teplého jídla a koření, která ve mně vyvolávala dávné vzpomínky a sváděla mě. Elain za mnou tiše zasténala. Koření, sůl, cukr – vzácné zboží, které si většina vesničanů nemohla dovolit.

Kdybych na trhu dobře pořídila, třeba bych vydělala dost na to, abych nám koupila nějakou lahůdku. Ohlédla jsem se a chystala jsem se to navrhnout, jenže vtom jsme zabočily za roh a málem jsme do sebe vrazily, když jsme se prudce zastavily.

„Kéž vás osvítí nesmrtelné světlo, sestry,“ pronesla mladá žena ve světlém hávu, která nám stála přímo v cestě.

Nesta a Elain mlaskly jazyky a já jsem potlačila zasténání. Báječné. Přesně to jsem potřebovala. Aby se po vsi v den trhu motaly Požehnané děti a všechny rozptylovaly a rozčilovaly. Starší naší vesnice jim obvykle dovolovali zůstat jen na několik hodin, ale už pouhá přítomnost těch fanatických bláznů, kteří stále uctívali vznešené víly, všechny znervózňovala. *Mě* nevyjímaje. Před dávnými časy byly vznešené víly našimi pány – nikoli bohy. A rozhodně v sobě neměly ani za mák laskavosti.

Mladá žena natáhla měsíčně bílé ruce, aby nás pozdravila, a na zápěstí jí zacinkal náramek se stříbrnými zvonečky – z *pravého* stříbra. „Máte chvíli, abyste si vyslechly slovo Požehnaných?“

„Ne,“ osopila se na ni Nesta, nevšímalá si nabízené ruky a štouchla do Elain, ať jde dál. „To nemáme.“

Ženiny rozpuštěné tmavé vlasy se leskly v ranním světle a její čistá, svěží tvář zářila, když se hezky usmála. Za ní bylo dalších pět akolytů, mladých mužů a žen s dlouhými, nestříhanými vlasy, a všichni se rozhlíželi po tržišti, aby našli mladé lidi, které by mohli obtěžovat. „Stačí jen chvilka,“ řekla žena a zastoupila Nestě cestu.

Bylo působivé – opravdu působivé – vidět, jak se Nesta napřímila v celé své výšce, zvedla ramena a vrhla na mladou ženu pohrdavý pohled jako královna bez trůnu. „Běž vykládat ty své fanatické bláboly nějakým pitomcům. Tady žádné dušičky neulovíš.“

Dívka kvapně ustoupila a v hnědých očích se jí mihl stín. Potlačila jsem nešťastný výraz. Možná to nebyl nejlepší způsob, jak se s nimi vypořádat, protože uměli člověku pěkně znepríjemnit život, když se rozzlobili...

Nesta zvedla ruku a odhrnula rukáv kabátka, aby ukázala železný náramek. Stejný nosila i Elain. Koupily si ty shodné ozdoby před lety. Mladá žena zalapala po dechu a vytřeštila oči.

„Vidíš?“ zasyčela Nesta a udělala krok k ní. Dívka ustoupila. „Tohle bys měla nosit. Ne stříbrné zvonečky, abys přilákala ty víly zrůdy.“

„Jak se *opovažuješ* nosit tu odpornou věc, co uráží naše nesmrtelné přátele...“

„Najdi si jinou vesnici pro kázáníčka,“ odsekla Nesta.

Kolem prošla cestou na trh dvojice buclatých pohledných ženušek sedláků zavěšená do sebe. Když se přiblížily k akolytům, na tvářích se jim objevil stejný znechucený výraz. „*Ty vílí děvko,*“ počastovala jedna z nich mladou ženu. Ne, že bych s ní nesouhlasila.

Akolytové mlčeli. Druhá vesničanka – dost bohatá na to, aby kolem hrdla nosila náhrdelník z propletených železných drátků – přimhouřila nenávidně oči a s opovržením si přisadila: „Vy hlupáci nechápete, co na nás ty nestvůry po celá století napáchaly? Zasloužíte si, aby vás víly pobily. Všichni jste blázni a děvky.“

Nesta na ženy souhlasně kývla, když pokračovaly v cestě. Obrátily jsme se zpět k mladé ženě, která dosud stála před námi, a dokonce i Elain se znechuceně zamračila.

Mladá žena se však nadechla a její tvář získala opět klidný výraz, když řekla: „Žila jsem ve stejné nevědomosti, dokud jsem neuslyšela slovo Požehnaných. Vyrostla jsem v podobné vesnici – bezútěšné a pochmurné. Ale jednoho dne přítelkyně mé sestřenice odešla na hranici jako náš dar Prythianu – a už se nevrátila. Teď žije v bohatství a pohodlí jako nevěsta muže z rodu vznešených víl a vy byste mohly také, kdybyste si našly chvílku, abyste –“

„Nejspíš ji něco sežralo,“ usadila ji Nesta. „Proto se nevrátila.“

Nebo ještě hůř, napadlo mě, pokud měly vznešené víly skutečně prsty v únosech lidí do Prythianu. Nikdy jsem se nesetkala s krutými vznešenými vílami, které připomínaly lidi a vládly samotnému Prythianu, ani s kouzelnými bytostmi, jež obývaly jejich území a měly šupiny, křídla a dlouhé hubené ruce, kterými

mohly člověka stáhnout hluboko na dno zapomenutého rybníka. Netušila jsem, kdo z nich by byl strašnějším protivníkem.

Ženina tvář se zachmuřila. „Naši laskaví vládci by nám nikdy takto neublížili. Prythian je zemí míru a hojnosti. Kdyby vás požehnali svou pozorností, považovaly byste se za šťastné, že můžete žít mezi nimi.“

Nesta protočila oči. Elain tékala pohledem mezi námi a tržištěm – k vesničanům, kteří nás také pozorovali. Bylo na čase odejít.

Nesta znovu otevřela pusu, ale já se postavila mezi ni a dívku a přelétla jsem očima dívčin světlemodrý hábit, stříbrné šperky a dokonale čistou pokožku. Byla naprosto bez poskvrnky. „Jen házíte hrách na zeď,“ sdělila jsem jí.

„Naše věc je dobrá.“ Dívka se blaženě rozzářila.

Jemně jsem Nestu postrčila, ať pokračuje v chůzi, a mladé ženě jsem řekla: „Ne, to není.“

Cítila jsem, jak nás pohledy akolytů provázejí, když jsme kráčely na návěs, ale neotočila jsem se. Však brzo odtáhnou kábat do dalšího města. Budeme se muset ze vsi vydat oklikou, abychom se jim vyhnuly. Když jsme od nich došly dost daleko, ohlédla jsem se přes rameno na sestry. Elain měla na tváři stále znepokojený výraz, zato Nestě z očí sršely blesky a rty měla pevně sevřené. Napadlo mě, jestli si to nenamíří zpět k té dívce a nepustí se s ní do hádky.

To ale právě teď nebyl můj problém. „Sejdeme se tu za hodinu,“ prohlásila jsem. Nedala jsem jim příležitost, aby se mi pověsily na paty, a vyklouzla jsem na návěs plnou lidí.

Trvalo mi deset minut, než jsem promyslela své tři možnosti. Mohla jsem zajít k osvědčeným kupcům: k ševci s větrem ošlehanou tváří a obchodníku s látkami nadanému ostřížím zrakem, který na trh přijížděl z nedalekého města. Nebo jsem mohla zkusit neznámou trhovkyni: ženu jako hora sedící na okraji rozbité kašny. Neměla ani vozík, ani stánek, ale i tak působila jako královna udělující slyšení. Její jizvy a zbraně byly jasným důkazem o tom, koho mám před sebou. Žoldačku.

Vycítila jsem pohledy ševce i obchodníka s látkami a nedala jsem se ošálit hraným nezájmem, s nímž pozorovali vak, který jsem nesla. Dobrá, ať je po jejich.

Přišla jsem blíž k žoldáčce s hustými tmavými vlasy zastřiženými pod bradou. Její opálená tvář jako by byla vytesána ze žuly a její černé oči se přimhouřily, když si mě všimla. Ty černé oči byly tak zajímavé – nebyl v nich jen jeden druh černi, ale celá řada a v jejich stínu se leskly hnědé tečky. Potlačila jsem tu zbytečnou část své mysli a instinkty, jež mě nutily uvažovat o barvě, odstínu a tvaru, a držela jsem se zpříma, zatímco žena posuzovala, zda představuji možnou hrozbu, či výdělek. Její zbraně – nablýskané a ostré – stačily k tomu, abych polkla. A zastavila se na krok od ní.

„Nesměňuju zboží za své služby,“ varovala mě a v jejím hlasu zněl přízvuk, který jsem nikdy předtím neslyšela. „Beru jen peníze.“

Pár kolemjdoucích vesničanů se usilovně snažilo nedat najevo přílišný zájem o náš rozhovor, zvlášť když jsem odpověděla: „Pak tady ve vsi nebudeš mít velké štěstí.“

Žoldáčka oproti mně působila mohutně dokonce i vsedě. „Jak ti můžu posloužit, děvče?“

Mohlo jí být mezi pětadvaceti a třiceti, ale v jejích očích jsem nejspíš musela vypadat jako děvčátko, celá zahalená v zimním oblečení a vyhublá od hladu. „Mám na prodej vlčí kožešinu a laní kůži. Napadlo mě, že bys o ně mohla mít zájem.“

„Ukradla jsi je?“

„Ne.“ Upřeně jsem jí hleděla do očí. „Sama jsem je ulovila. Přísahám.“

Opět si mě změřila černýma očima. „Jak?“ Nevyznělo to jako otázka, ale příkaz. Možná se setkala s lidmi, kteří nepovažovali přísahy za posvátné a slova za závazná. A ztrestala je podle toho.

Řekla jsem jí tedy, jak jsem obě zvířata dostala, a když jsem skončila, žena ukázala rukou na můj vak. „Tak mi je ukaž.“

Opatrně jsem vytáhla obě stočené kůže.

„O tom, jak byl ten vlk velký, jsi vážně nelhala,“ broukla. „Ale nevypadá to na vílu.“ Prohlížela si kůži zkušeným pohledem a přejížděla rukama po obou stranách. Potom stanovila cenu.

Zamrkala jsem – ale ovládla jsem, abych to nezopakovala. Navrhovala vyšší částku, než jsem čekala – o dost.

Její pohled se svezl stranou – za mě. „Řekla bych, že ta dvě děvčata, co nás sledují přes náves, jsou tvoje sestry. Všechny máte vlasy jako měď a hladový výraz.“ Ty dvě se nás snažily potají poslouchat, aniž bych si jich všimla.

„Nestojím o tvůj soucit.“

„Ne, ale stojíš o mé peníze a ostatní trhovci jsou dnes ráno pěkní držgrešle. Všichni jsou rozrušení kvůli těm třesticím fanatikům mečícím po návsi.“ Trhla hlavou k Požehnaným dětem, které stále zvonily na stříbrné zvonečky a pletly se do cesty každému, kdo se pokusil projít kolem.

Žoldáčka se zlehka pousmála, když jsem se obrátila zpět k ní. „Je to na tobě, děvče.“

„Proč?“

Pokřčila rameny. „Kdysi někdo podobně vypomohl mně a mé rodině, v době, kdy jsme to nejvíc potřebovali, a já si řekla, že bych měla splatit dluh.“

Znovu jsem se na ni zahleděla a zvažovala její slova. „Otec má pár výrobků ze dřeva, které bych ti mohla dát – aby to bylo spravedlivější.“

„Cestuju nalehko, takže je nepotřebuju. Ale díky těm kůžím,“ poplácala kožešiny v rukou, „nebudu muset sama lovit.“

Přikývla jsem a do tváří se mi nahrnula horkost, když sáhla do těžkého kabátu pro váček s mincemi. Byl plný – a podle cinkání to vypadalo, že je v něm přinejmenším stříbro, možná dokonce zlato. Žoldáci si tady v okolí přišli na pěkné peníze.

Náš kraj byl příliš malý a chudobný na to, aby udržoval stále vojsko, které by střežilo zeď, jež nás dělila od Prythianu, a tak jsme se mohli spoléhat jen na vliv Úmluvy ustanovené před pěti sty lety. Vyšší vrstvy si ovšem mohly dovolit najmout bojovníky, jako byla tato žena, aby střežili jejich území hraničící s říší ne-

smrtných. Byla v tom pouze klamná útěcha, stejně jako v symbolech na našem prahu. Hluboko v srdci jsme všichni věděli, že proti vílímu rodu se nelze ubránit. Tak nám to všem, bez ohledu na postavení a bohatství, říkali od chvíle, kdy jsme se narodili, a stejná varování byla přítomná v písních, jimiž nás uspávali v kolébkách, i v říkankách, které jsme přednášeli na školních dvorech. Jediná vznešená víla by člověku dokázala na vzdálenost stovky yardů spálit kosti na prach. Ne že bychom to já nebo sestry někdy viděly na vlastní oči.

Stále jsme se pokoušeli uvěřit, že by je něco – cokoli – mohlo zadržet, kdybychom na ně narazili. Na tržišti z těchto obav těžily hned dva stánky nabízející kouzla, tretky, zařikání a kousky železa. Já si je dovolit nemohla – a pokud skutečně pomáhaly, jen by nám poskytly pár minut, abychom se připravili na útok. Snažit se utéct bylo marné a boj stejně tak. Nesta i Elain však pokaždé, když vyšly z chalupy, nosily železné náramky. Dokonce i Isaac měl železnou manžetu kolem zápěstí, kterou stále schovával pod rukávem. Jednou mi nabídl, že mi taky jednu koupí, ale já to odmítla. Připadalo mi to příliš osobní, příliš jako platba, příliš... trvalá připomínka toho, co jsme jeden pro druhého byli i nebyli.

Žoldáčka mi vložila mince do nastavené dlaně, a když jsem je zastrčila do kapsy, jejich váha mě tížila jako mlýnský kámen. V žádném případě nebylo možné, aby si sestry těch peněz nevšimly – určitě už vymýšlely způsob, jak mě přesvědčit, abych jim část dala.

„Děkuju ti,“ řekla jsem žoldáčce a marně jsem se snažila skrýt hořkost v hlase, když se sestry přiblížily jako supové kroužící nad mršinou.

Žoldáčka pohládila vlčí srst. „Dám ti radu jako jedna lovkyně druhé.“

Povytáhla jsem obočí.

„Nechod hluboko do lesa. K tomu místu, kde jsi byla včera, bych se nepřiblížila za všechno zlato světa. Obrovský vlk by tam byl tím nejmenším z tvých problémů. Čím dál častěji slychám zvěsti o tom, jak podobná stvoření proklouzávají skrz zeď.“

Po zádech mi přejel ledový závan mrazu. „Myslíš, že zaútočí?“ Pokud by tomu tak bylo, našla bych způsob, jak rodinu dostat z tohoto bídného, deštivého kraje na jih – co nejdál od neviditelné zdi, která protínala náš svět, než přes ni přejdou zrudly.

Kdysi – v dávných dobách a po tisíciletí předtím – jsme byli otroky vládců z řad vznešených víl. Kdysi jsme pro ně svou krví a potem vybudovali nádhernou vzkvétající civilizaci a vystavěli jsme chrámy pro jejich divoké bohy. Avšak jednou jsme se ve všech krajích a oblastech vzbouřili. Válka byla tak krvavá a ničivá, že bylo třeba, aby šest smrtelných královen předložilo Úmluvu, aby bylo vraždění na obou stranách zastaveno a byla postavena zeď. Severní část našeho světa byla postoupena vznešeným vílám a ostatním kouzelným bytostem, které si svá kouzla odnesly s sebou, a jih připadl nám, ustrašeným smrtelníkům, kteří museli bez ustání dobývat živobytí z půdy.

„Nikdo neví, co mají víly za lubem,“ pronesla žoldačka s kamennou tváří. „Netušíme, jestli se vznešeným vládcům vymykají jejich zvířata z rukou, nebo zda jde o úmyslné útoky. Pracovala jsem jako stráž pro starého šlechtice, podle kterého se to za uplynulých padesát let zhoršilo. Před dvěma dny nastoupil na loď mířící na jih a řekl mi, že jestli mám dost rozumu, měla bych odejít. Než odplul, prozradil mi, že se mu od jednoho přítele doneslo, že uprostřed noci smečka martaxů překonala zeď a roztrhala na kusy polovinu jeho vesnice.“

„Martaxů?“ vydechla jsem. Vím, že jsou různé druhy magic- kých bytostí a že jsou rozmanité jako jakékoli jiné druhy zvířat, ale jménem jsem znala jen pár.

Ženiny jako noc tmavé oči se zaleskly. „Mají tělo velké jako medvěd, hlavu podobnou lvu – a tři řady zubů ostřejších, než má žralok. A zloby – zloby v sobě mají za všechny tři. Podle toho šlechtice zanechali vesnici doslova v krvavých cárech.“

Obrátil se mi žaludek. Mé sestry za námi vypadaly neobyčejně křehce se svou bledou neskutečně jemnou a zranitelnou kůží. Proti něčemu jako martax by neměly nejmenší naději. Ty Požehnané děti byly šílenci – fanatičtí šílenci.

„Takže nemáme ponětí, co mají všechny ty útoky znamenat,“ pokračovala žoldáčka, „kromě toho, že mi přinášejí víc práce a ty by ses měla držet dál od zdi. Zvlášť jestli se začnou objevovat vznešené víly – nebo ještě hůř, některý z jejich vladařů. Vedle nich by martaxové vypadali jako podvrtači.“

Prohlížela jsem si její zjizvené ruce, popraskané chladem. „Bojovala jsi někdy proti jinému druhu bytostí zpoza zdi?“

V tu chvíli jí z očí nešlo nic vyčíst. „To nechceš vědět, děvče – pokud ovšem nechceš znovu vidět svou snídani.“

Opravdu se mi dělalo zle – a nejen od žaludku. „Bylo to nebezpečnější než martax?“ odvážila jsem se zeptat.

Žena vyhrnula rukáv těžkého kabátce a odhalila snědé svalnaté předloktí poseté hrůznými pokroucenými jizvami. Oblouk, který tvořily, byl tak podobný...

„Nemělo to martaxovu krutou sílu ani velikost,“ vysvětlila mi, „ale zuby to mělo plné jedu. Dva měsíce – tak dlouho jsem nebyla schopná vstát. Čtyři měsíce trvalo, než jsem nabrala sílu, abych mohla znovu chodit.“ Vyhrnula si nohavici. To je krásné, pomyslela jsem si, přestože se mi při tom pohledu svíral žaludek hrůzou. Žíly byly oproti snědé kůži černé – inkoustově černé a rozlézaly se po kůži jako pavučiny, jako mráz. „Lékař prohlásil, že se s tím nedá nic dělat – že mám štěstí, že jsem schopná chodit i s jedem v nohou. Možná mě to jednou zabije, možná ze mě bude mrzák. Ale ve smrti mě aspoň utěší vědomí, že jsem to zabila jako první.“

Když nohavici znovu spustila, měla jsem pocit, že mi krev tuhne v žilách. Pokud to někdo na tržišti zahlédl, neodvážil se o tom zmínit – ani přijít blíž. A mně to pro dnešek stačilo. Ustoupila jsem a v duchu jsem se obrnila proti tomu, co mi řekla a ukázala. „Děkuju za varování,“ odvětila jsem.

Vtom ji zaujalo cosi za mnou a věnovala mi lehce pobavený úsměv. „Hodně štěstí.“

Předloktí mi sevřela útlá ruka a táhla mě pryč. Aniz bych se ohlédla, bylo mi jasné, že to je Nesta.

„Jsou nebezpeční,“ sykla a zatínala mi prsty do ruky, zatímco mě odváděla od žoldáčky. „Už se k nim nepřibližuj.“

Okamžik jsem na ni hleděla a pak jsem se podívala na Elain, která v obličejí zbledla a byla celá napjatá. „Je tu něco, co bych měla vědět?“ zeptala jsem se tiše. Ani jsem nepamatovala, kdy se mě Nesta naposledy snažila před něčím varovat. Elain byla jediná, o kterou projevovala skutečnou starost.

„Jsou to surovci a seberou každý měďák, co jim přijde pod ruku, i násilím.“

Krátce jsem se otočila k žoldáčce, která byla stále zaujatá novými kůžemi. „Ona tě přepadla?“

„Ona ne,“ zamumlala Elain. „Někdo jiný, kdo tudy měl cestu. Měly jsme jen pár mincí a to ho rozzlobilo, ale...“

„Proč jste to nenahlásily? Nebo mi to neřekly?“

„Co bys s tím asi tak dělala?“ ušklíbla se Nesta. „Vyzvala ho na souboj s tím svým lukem a šípy? A myslíš, že by to v téhle žumpě někoho zajímalo, kdybychom to nahlásily?“

„Co ten tvůj Tomas Mandray?“ navrhla jsem chladně.

Nestě se v očích objevil zlostný záblesk, ale vtom si za mnou povšimla jakéhosi pohybu a počastovala mě něčím, co měl být nejspíš pokus o sladký úsměv – pravděpodobně proto, že si vzpomněla, že teď mám v kapse peníze. „Tvůj přítel na tebe čeká.“

Otočila jsem se a opravdu, Isaac stál se založenýma rukama opřený o dům a pozoroval nás z protějšího konce návsi. Ačkoli byl nejstarším synem jediného zámožného sedláka v naší vsi, zima i jemu ubrala na váze a hnědé vlasy měl rozčuchané. Byl celkem pohledný, tichý a odtažitý, ale pod jeho klidným zevněškem se skrýval jistý druh temnoty, která nás k sobě přitahovala, sdílené vědomí toho, jak mizerné životy vedeme a že se to nikdy nezmění.

Znali jsme se povrchně několik let – od toho, co se naše rodina přistěhovala do vesnice – ale nikdy jsem mu nevěnovala přílišnou pozornost, dokud jsme jednou odpoledne spolu nešli po hlavní ulici. Bavili jsme se jen o vejcích, co nesl na trh – a já jsem obdivovala různé barvy vajíček v jeho košíku: světle i tmavě hnědou, lehounké náznaky modré a zelené. Bylo to prosté, snadné a možná trochu nejisté, ale když se se mnou u naší

chalupy rozloučil, cítila jsem se... o něco méně sama. Týden nato jsem ho zatáhla do té polorozpadlé stodoly.

Byl mým prvním a jediným milencem během dvou let, kdy jsme se vídali. Někdy jsme se setkávali každou noc v týdnu, jindy uběhl měsíc, aniž bychom jeden druhého zahlédli. Pokaždé to ale bylo stejné: Rychle jsme se zbavili šatů a náš dech, jazyky a zuby se setkaly. Občas jsme spolu mluvili – nebo spíš *on* mluvil o nárocích a úkolech, kterými ho otec zahrnoval. Často celou dobu neřekl půl slova. Přestože naše milování mělo do uspokojivého daleko, stále představovalo jisté osvobození, únik, malý projev sobeckosti.

Nebyla to láska, ani na začátku – aspoň ne to, co podle mého měli lidé na mysli, když mluvili o lásce – i tak mě ale bodlo u srdce, když mi Isaac oznámil, že se brzy ožení. Nebyla jsem ovšem tak zoufalá, abych ho prosila, abychom se scházeli i po svatbě.

Isaac kývl hlavou ve známém gestu a pak se zvolna vydal ulicí ven ze vsi ke staré stodole, kde na mě bude čekat. Nikdy jsme netajili, že spolu něco máme, ale snažili jsme se, aby to nebylo do očí.

Nesta mlaskla a zkrřížila ruce na hrudi. „Doufám, že si dáváte pozor.“

„Je trochu pozdě předstírat, že ti na mně záleží,“ odbyla jsem ji. Pozor jsme si ovšem dávali. Isaac užíval nápoj proti oplodnění, protože já si ho nemohla dovolit. Věděl, že bych mu jinak nedovolila, aby se mě dotknul. Sáhla jsem do kapsy a vylovila z ní dvacetimarkový měďák. Elain zatajila dech a já jí ho vložila do dlaně, aniž bych se na některou ze sester podívala, a řekla jsem: „Uvidíme se doma.“

Když jsme byli po večeři, ke které jsme opět měli zvěřinu, a všichni jsme se usadili u krbu na poklidnou hodinku, než půjdeme spát, dívala jsem se, jak si sestry špitají a smějí se. Napůl jsem jim záviděla, že si jsou tak blízké. Utratily všechny peníze,

co jsem jim dala – za co, to jsem netušila, i když Elain přinesla otci nové dlátko na dřevořezbu. Plášť a boty, po kterých toužebně vzdychaly včera večer, byly příliš drahé, ale já je za to nehubovala. Ne když Nesta šla podruhé nasekat dřevo, aniž bych ji o to musela žádat. Naštěstí se vyhnuly dalšímu střetu s Požehnanými dětmi.

Otec podřimoval na židli s holí položenou na pokrouceném koleni. Nejspíš to nebyla nejlepší chvíle na to nakousnout před Nestou otázku Tomase Mandraye, ale nemohla jsem čekat na jinou příležitost, proto jsem se k ní otočila a otevřela jsem pusou.

Vtom se však ozval řev, který mě zpola ohlušil, a sestry se daly do křiku, když do místnosti vtrhl závan sněhu a ve dveřích se objevila obří vrčící silueta.

Netuším, jak se mi dřevěná rukojeť mého loveckého nože dostala do ruky. První okamžiky byly změti vrčení toho obrovského zvířete, ječení mých sester, krutého mrazu valícího se do místnosti a otcovy hrůzou ochromené tváře.

To není martax, pochopila jsem – ovšem pocit úlevy trval krátce. Zvíře muselo být velké jako kůň, a i když jeho tělo připomínalo kočku, hlavu mělo na každý pád vlčí. Nevěděla jsem, co si myslet o pokrouceném paroží připomínajícím parohy jelena, které mu vyrůstalo z hlavy. Jenomže ať už ten tvor v sobě měl víc ze lva, psa nebo jelena, bylo jasné, jaké rány by jeho černé drápy a žluté tesáky dovedly zasadit.

Kdybych na něj narazila samotná v lese, možná bych se nechala strhnout strachem, padla bych na kolena a plačky bych prosila o rychlou čistou smrt. Jenomže teď jsem nemohla hrůze dovolit, aby mě ovládla, nehodlala jsem jí dopřát ani špetku vítězství navzdory tomu, jak mi srdce splašeně tlouklo v uších. Najednou jsem stála před sestrami. V tu chvíli se zvíře zvedlo na zadní a z jeho tlamy plné ostrých zubů zaznělo hromové „*VRAZI!*“

Mým tělem se však nesla ozvěna jiného slova:

Magie.

Ty směšné ochranné značky na prahu měly proti magickému stvoření asi stejný účinek jako pavučiny. Měla jsem se žoldáčky zeptat, jak toho kouzelného tvora zabila. Ovšem mohutná šije zvířete přede mnou vypadala jako dobrý terč pro můj nůž.

Odvážila jsem se ohlédnout přes rameno. Sestry se vkleče tiskly u zdi vedle krbu a křičely a otec se krčil před nimi. Další, koho musím chránit. Jako naprostý blázen jsem vykročila ke zvířeti, přičemž jsem se držela za stolem, který představoval jedinou překážku, a snažila jsem se zklidnit rozechvělé ruce. Luk a toulec byly na druhé straně místnosti – za zády toho netvora. Musela bych se dostat kolem něj, abych dosáhla na šíp z jasanu a získala dost času na to, abych vystřelila.

„*VRAZI!*“ zaburácelo opět zvíře s vyceněnými zuby.

„P-prosím,“ zakoktal za mnou otec, který nedokázal sebrat odvalu, aby se mi postavil po bok. „Ať jsme udělali cokoli, nedopustili jsme se toho vědomě a...“

„M-m-my jsme nikoho nezabili,“ přidala se k němu Nesta, která se zalykala slzami a držela ruku nad hlavou, jako by ji ten drobouký železný náramek mohl proti nestvůře ochránit.

Popadla jsem ze stolu ještě jídelní nůž. Nic lepšího po ruce nebylo, aspoň dokud se nedostanu k toulci. „Odejdi,“ vyštěkla jsem na zvíře a napřáhla jsem nůž před sebe. Na dohled nebylo železo, které bych mohla použít jako zbraň – pokud bych po něm nehodila náramky sester. „Odejdi a už se nevracej.“ Má slova sice zněla ostře, ale kolena se mi třásla a měla jsem potíž udržet rukojeti. Hřebík – brala bych i zatracený železný hřebík, kdyby byl.

Netvor na mě zařval a celá chalupa se otrásla, až o sebe talíře a hrnky zvonily. Přitom však stvůra odhalila krk. Házet jsem uměla jen bídně, ale přesto jsem po něm vrhla lovecký tesák.

Rychle – tak rychle, že jsem to sotva dokázala zachytit – máchl tlapou, odrazil nůž stranou a cvaknul mi zuby před obličejem.

Uskočila jsem a málem jsem zakopla o krčícího se otce. Ten netvor mě mohl zabít – mohl, ale jeho útok posloužil jako varování. Nesta a Elain plakaly a modlily se k jakémukoli dávno zapomenutému bohu, který by se ještě potloukal kolem.

„*KDO HO ZABIL?*“ Zvíře vykročilo k nám. Položilo tlapu na stůl a ten pod ním zaskřípal. Drápy se s tlumeným zvukem zabořily jeden po druhém do dřeva.

Odvážila jsem se k netvoru udělat další krok, zatímco natáhl

čenich nad stůl a nasál náš pach. Oči měl zelené s jantarovými tečkami. Nebyly to zvířecí oči, ne vzhledem k tvaru a zbarvení. Můj hlas zněl překvapivě klidně, když jsem na jeho otázku odpověděla další otázkou: „Kdo byl zabit?“

Tiše, zlověstně zavrčel. „Ten vlk,“ odvětil a mně přestalo bít srdce. Zvíře už neřvalo, ale jeho zášť nepolevovala, i když nyní se zdála být prostoupená žalem.

Elainin nářek se změnil v pronikavý jekot.

Se vztyčenou hlavou jsem opáčila: „Jaký vlk?“

„Velký vlk s šedou srstí,“ odpověděl zuřivě. Poznal by, kdybych lhala? Víly nedovedly lhát – jak všichni smrtelníci věděli – ale dokázaly vycítit lži na lidských jazycích? Neměli jsme naději probít si cestu ven, ale mohly být i jiné způsoby.

„Pokud byl zabit *nedopatřením*,“ řekla jsem zvířeti co nejvyrovnaněji, „co bychom vám mohli nabídnout jako náhradu?“ Tohle celé byla noční můra a já se z ní za chvíli probudím u krbu vyčerpaná po dni na trhu a odpoledni s Isaacem.

Zvíře vyloudilo vyštěknutí, které mohlo být hořkým smíchem. Odstrčil se od stolu a malou oklikou došel k rozbitým dveřím. Chlad byl tak pronikavý, že jsem se zachvěla.

„Cena, kterou musíte zaplatit, je stanovená Úmluvou mezi našimi říšemi.“

„Za vlka?“ odsekla jsem a otec varovně zamumlal mé jméno. Matně jsem si vzpomínala, že mi v dětství při výuce Úmluvu předčítali, ale nevzpomínala jsem si na žádnou zmínku o vlcích.

Netvor se ke mně prudce otočil. „Kdo zabil vlka?“

Zahleděla jsem se mu do nefritově zelených očí. „Já.“

Zvíře zamrkal, pohlédlo na mé sestry, pak zpět na mě. Viděl, jak jsem hubená, a určitě to považoval za důkaz mé křehkosti. „Lžeš, abys je chránila.“

„Nic jsme neudělaly!“ naříkala Elain. „Prosím... *prosím*, smiluj se!“ Nesta ji rázně zarazila, ať je zticha, přestože sama taky vzlykala, a zatáhla Elain dál za sebe. Při tom pohledu se mi sevřelo srdce.

Otec se ztěžka zvedl a zachroptěl, když ho při tom zabořila

noha, ale než se ke mně stihl dobelhat, zopakovala jsem: „Já ho zabila.“

Zvíře, které očichávalo mé sestry, si mě změřilo zkoumavým pohledem. Narovnal jsem záda a řekla: „Dnes jsem na trhu prodala jeho kůži. Kdybych věděla, že byl z rodu víl, nezkrivila bych mu ani chlup.“

„Lhářko,“ ucedilo zvíře. „Věděla jsi to. Pokud bys věděla, že byl mého rodu, byla bys v o to větším pokušení ho zabít.“

Pravda pravdoucí. „A ty se tomu divíš?“

„Zaútočil na tebe? Zavdal ti k tomu důvod?“

Otevřela jsem ústa, abych odpověděla, že ano, ale... „Ne,“ odsekla jsem v odpověď. „Když ale uvážím, co všechno na nás váš rod napáchal a co na nás pořád s takovou oblibou páchá, naložila bych s ním, jak si zasloužil, i kdyby mi bylo naprosto jasné, koho mám před sebou.“ Je lepší zemřít s hlavou hrdě vztyčenou než jako zbabělý svíjející se červ.

Jeho následné zavrčení bylo plné zášti a vzteku.

Plameny v krbu mu ozařovaly vyceněné tesáky a mě napadlo, jaké to bude, až mi sevrou hrdlo, a jak zoufale budou moje sestry křičet, než taky zemřou. Náhle jsem si jasně uvědomila, že by Nesta dopřála Elain čas k útěku. Ne otci, který se jí z celého ledového srdce protivil. Ne mně, protože odjakživa věděla, že my dvě jsme dvěma stranami jedné mince, a z duše se jí to protivilo. Stejně tak si uvědomovala, že se o sebe umím postarat. Zato Elain, křehká zahradnice s něžným srdcem... Nesta by obětovala život, aby ji ochránila.

Toto nečekané poznání mě přimělo pozvednout nůž proti zvířeti. „Jakou náhradu Úmluva vyžaduje?“

Aniž by spustil zrak z mé tváře, odpověděl: „Život za život. Pokud člověk bez důvodu zaútočí na kohokoli z vílího národa, je třeba zaplatit lidským životem.“

Pláč mých sester ztichl. Žoldáčka ve vsi také zabila kouzelného tvora, ale poté, co na ni zaútočil jako první.

„To jsem nevěděla,“ řekla jsem. „Tuhle část Úmluvy jsem neznala.“

Vily neuměly lhát a netvor mluvil dost zpřímá a nehrál si se slovíčky.

„Vy smrtelníci jste se většinou rozhodli na tuto část Úmluvy zapomenout,“ odvětil, „čímž se vaše potrestání stává daleko zábavnějším.“

Podlomila se mi kolena. Neuniknu mu. Nemůžu mu utéct. Nemohla bych se o to ani pokusit, protože stál v cestě ke dveřím. „Udělej to venku,“ špitla jsem rozechvělým hlasem. „Ne... tady.“ Ne zde, kde by moje rodina musela smývat krev a kusy těla. Pokud je ovšem ponechá naživu.

Netvor se dal do vítězoslavného smíchu. „Opravdu jsi ochotná tak snadno přijmout svůj osud?“ Když jsem na něj jen mlčky hleděla, dodal: „Protože ses opovážila požadovat, *kde* tě mám zabít, prozradím ti tajemství, lidská dívko: Prythian si musí vyžádat tvůj život výměnou za ten, který jsi mu vzala, jakýmkoliv způsobem. Proto tě coby zástupce nesmrtelné říše můžu buď roztrhat jako podsvinče, nebo můžeš přejít za zed' a prožít zbytek svých dní v Prythianu.“

Zamrkala jsem. „Cože?“

Zvíře odpovědělo pomalu, jako bych opravdu byla hloupá jako podsvinče: „Buď dnes v noci zemřeš, nebo obětuješ život Prythianu, kde zůstaneš do smrti a opustíš říši lidí.“

„Udělej to, Feyre,“ zašeptal mi za zády otec. „Jdi.“

Aniž bych se na něj podívala, odvětila jsem: „*Kde* mám podle tebe žít? Každý kout Prythianu je pro nás smrtelně nebezpečný.“ Bylo by lepší dnešní noc zemřít než žít za zdí v nepomíjející hrůze, dokud tam nezahynu ještě úděsnějším způsobem.

„Vlastním panství,“ řekl netvor tiše, téměř váhavě. „Dovolím ti žít tam.“

„Proč by ses měl kvůli mně tak namáhat?“ Možná to byl bláhevý dotaz, ale...

„Zavraždila jsi mého přítele,“ zavrčelo zvíře. „Zavraždila jsi ho, stáhla jeho mrtvé tělo z kůže, prodala ji na trhu, pak jsi řekla, že si to *zasloužil*, a ke všemu máš tu drzost zpochybňovat mou velkodušnost?“ *Jak lidské*, jako by dodal neslyšně.

„Nemusel ses o té skulině v Úmluvě zmiňovat.“ Přistoupila jsem tak blízko, že jsem na tváři cítila jeho horký dech. Víly skutečně neuměly lhát, uměly ovšem zatajovat informace.

Netvor opět zavrčel. „Byl jsem hlupák, když jsem zapomněl, že vy lidé o nás smýšlíte tak bídňě. To už nechápete smysl milosrdenství?“ řekl a jeho tesáky byly jen kousek od mého hrdla. „Já ti to tedy vysvětlím jednou provždy, děvče. Buď můžeš odejít se mnou a žít u mě doma v Prythianu a nabídnout svůj život za život vlka tímto způsobem, nebo se mnou nyní vyjdeš před dům a já tě tam rozšápu na kusy. Rozhodni se.“

Zaslechla jsem otcovy nemotorné kroky a jeho ruka mě chytila za rameno. „Prosím vás, dobrotivý pane, Feyre je má nejmladší dcera. Prosím vás, ušetřete ji. Je všechno... je všechno...“ Ať chtěl říct cokoli, slova mu odumřela na jazyku, když se zvíře znovu rozeřvalo. Když jsem však slyšela to málo, co ze sebe dokázal dostat, to úsilí, které vynaložil... jako by mi do břicha zajela dýka. Otec se třásl a krčil, když to zkusil znovu: „Prosím...“

„*Ticho*,“ obořil se na něj netvor a ve mně v tu chvíli vřel tak šířavý vztek, že jsem se musela ze všech sil přemáhat, abych mu nevrátila dýku do oka. Přitom jsem věděla, že než bych třeba jen zvedla ruku, jeho čelisti by mi sevřely krk.

„Seženu zlato...“ prosil otec a má zuřivost pohasla. Jediný způsob, jak by mohl obstarat peníze, by bylo žebrat. A i tehdy by mohl považovat za štěstí, kdyby sehnal pár měďáků. Viděla jsem, jak jsou boháči v naší vsi lhotejní. Za všechny ty roky jsem pochopila, že zrůdy ve světě smrtelníků jsou stejně strašné jako ty za zdí.

Zvíře se zašklebilo. „Na kolik si ceníš dceřin život? Podle tebe se dá vyčíslit?“

Nesta stále chránila Elain vlastním tělem. Elainina tvář byla bledá jako sníh vanoucí do místnosti otevřenými dveřmi. Nesta však sledovala každý pohyb zvířete se zamračeným čelem. Pro otce neměla jediný pohled, jako by předem znala jeho odpověď.

Když otec nic neřekl, odvážila jsem se ke zvířeti příkrást o další krok, abych obrátila jeho pozornost k sobě. Musela jsem ho dostat ven – pryč od mé rodiny. Podle toho, jak lehce zastavil můj nůž, jedinou nadějí, jak mu utéct, bylo ho nějak překvapit. Vzhledem k jeho sluchu jsem pochybovala, že bych k tomu brzy dostala příležitost, aspoň dokud neuvěří, že jsem poslušně přijala svůj úděl. Kdybych se na něj pokusila zaútočit nebo bych zkusila uprchnout dřív, zničí mou rodinu čistě pro potěšení. Potom by si mě znovu našel. Neměla jsem jinou možnost než jít s ním. Možná později dostanu šanci podříznout mu krk. Nebo ho alespoň zneškodnit na tak dlouho, abych utekla.

Pokud mě víly znovu nenajdou, nebudou na mě moct vztáhnout Úmluvu. I kdyby se ze mě měla stát prokletá křivopřísežnice. Jenže když odejdu s ním, poruším nejdůležitější slib, který jsem kdy dala. Ten je určitě nadřazený prastaré smlouvě, kterou jsem nikdy nepodepsala.

Uvolnila jsem sevření na jílci dýky, dlouze jsem se mlčky zadívala do těch zelených očí a odpověděla jsem: „Kdy vyrazíme?“

V jeho vlčích rysech zůstávala divoká zuřivost. Poslední špetka naděje, kterou jsem zachovávala ohledně toho, že bych s ním mohla bojovat, odumřela, když se vydal ke dveřím – ne, k toulci, který jsem nechala za nimi. Vytáhl z něj šíp ze dřeva jasanu, očichal ho a zavrčel. Dvěma pohyby ho přelomil vpůli a hodil ho za mé sestry do krbu. Pak se obrátil zpátky ke mně. Cítila jsem v jeho dechu svou zkázu, když ucedil: „Hned.“

Hned.

Dokonce i Elain zvedla hlavu a vytřeštila na mě oči v němém děsu. Já se na ni ale nedokázala podívat, stejně jako na Nestu – ne když se tam pořád beze slova krčily. Otočila jsem se k otci. Oči se mu leskly, a tak jsem se zahleděla na pár skříněk, co jsme měli, s vybledlými přehnaně žlutými narcisy obepínajícími madla. *Hned.*

Zvíře zamířilo ke dveřím. Nechtěla jsem přemýšlet, kam jdu a jak se mnou naloží. Pokoušet se o útěk, dokud nenastane správný čas, by bylo šílenství.

„Zvěřina by vám měla vydržet dva týdny,“ řekla jsem otci, když jsem si brala oblečení, které mě mělo ochránit před mrazem. „Snězte nejdřív čerstvé maso, potom dojezte sušené. Víte, jak ho upravit.“

„Feyre...“ vydechl otec, jenže já už si zapínala plášť a mluvila dál: „Peníze za kožešiny jsem nechala na prádelníku. Když budete opatrní, nějaký čas vám vydrží.“ Nakonec jsem se znovu podívala na otce a chvíli jsem si ukládala do paměti rysy jeho tváře. Oči mě pálily, ale já zamrkala, abych zahнала slzy, a nasadila jsem si obnošené rukavice. „Až přijde jaro, lovte v háji na jih od velkého ohybu Stříbropramenného potoka – králíci tam mívají nory. Poproste... poproste Isaaca Halea, ať vám ukáže, jak se dělá oko. Naučila jsem ho to vloni.“

Otec přikývl a přitiskl si ruku na ústa. Zvíře varovně zavrčelo a vyklouzlo do noci. Vykočila jsem za ním, jen jsem se naposledy zastavila a pohlédla na sestry, které se stále krčily u krbu, jako by se neodvažovaly pohnout, dokud neodejdu.

„Ať uděláš cokoli,“ pověděla jsem tiše Nestě, „neber si Tomase Mandraye. Jeho otec bije svou ženu a žádný ze synů se ho nikdy nepokusí zastavit.“

Když vykulila oči, dodala jsem: „Modřiny se zatajují hůř než chudoba.“

Nesta ztuhla, ale nic na to neřekla – žádná ze sester neřekla půl slova, když jsem se obrátila k otevřeným dveřím. Vtom mi však paži obemkla čísi ruka a trhnutím mě zastavila.

Otec mě k sobě otočil, otevřel ústa a zase je zavřel. Zvíře venku vycítilo, že mě někdo zdržel, a jeho zavrčení dunivě dolehlo do chalupy.

„Feyre,“ vyhrkl otec. Prsty se mu třáslly, když mě uchopil za ruce skryté v rukavicích, ale jeho oči byly jasnější a odvážnější, než jsem si za uplynulé roky pamatovala. „Vždycky jsi byla příliš dobrá pro takový život, Feyre. Příliš dobrá pro nás pro všechny.“ Stiskl mi ruce. „Jestli někdy unikneš nebo je přesvědčíš, že jsi splatila dluh, nevracej se sem.“

Nečekala jsem dojemné rozloučení, ale ani *tohle*.

„Hlavně se sem nevracej,“ naléhal otec, když pustil mé ruce, uchopil mě za ramena a zatřásl mnou. „Feyre.“ Při vyslovení mého jména ho málem zradil hlas a ohryzek mu poskočil. „Vydej se někam jinam, kde začneš nový život.“

Zvíře za námi bylo pouhým stínem. Život za život – ale co když život, který obětuji jako splátku, povede také ke ztrátě tří dalších? To pomyslení stačilo k tomu, abych sebrala odvalu a odhodlání.

Nikdy jsem otci neřekla o slibu, který jsem dala matce, a na vysvětlování bylo už pozdě. A tak jsem se vymanila z jeho sevření a vykročila jsem ven.

Křupání sněhu pod mýma nohama přehlušilo otcova slova, když jsem následovala netvora do lesa zahaleného tmou.

5

Každý krok ke kraji lesa byl příliš rychlý, příliš kvapný a příliš spěšně mě unášel k mukám a utrpení, která mě čekala. Neodvážila jsem se ohlédnout zpět k chalupě.

Vstoupili jsme do lesa do náruče temnoty.

U jednoho stromu trpělivě vyčkávala neuvázaná bílá klisna se srstí, jež v měsíčním světle připomínala čerstvě napadání sních. Když k ní zvíře zamířilo těžkými kroky, pouze sklonila hlavu, jako by mu snad projevovala *úctu*.

Zvíře mi mohutnou tlapou pokynulo, ať na koně vysednu, a klisna neztrácela klid, přestože prošlo dost blízko na to, aby jí jediným máchnutím spárů vyrval vnitřnosti. Už jsem na koni nejela celé roky a naposledy to byl poník, ale když jsem se vyhoupla do sedla, vychutnávala jsem si teplo klisnina těla na promrzlé kůži. Kůň se vydal vpřed. Neměla jsem světlo, které by mě vedlo, a tak jsem klisnu nechala jít ve stopách zvířete. Oba byli téměř stejně velcí. Nepřekvapilo mě, když jsme se vydali na sever – k území víl – i když jsem měla žaludek stažený, až to bolelo.

Měla jsem s ním žít. Zbytek svého smrtelného života jsem měla prožít na jeho území. Možná to bylo milosrdenství – jenže na druhou stranu se nijak určitě nezmínil o tom, jak vlastně bude můj život vypadat. Úmluva vílám zakazovala si nás zotročovat, ale co když se to nevztahovalo na lidi, kteří zavraždili někoho z vílího rodu?

Nejspíš zamíříme k průrvě ve zdi, kterou sem netvor přišel, aby mě ukradl. A jakmile projdeme skrz neviditelnou zeď,

jakmile vstoupíme do Prythianu, má rodina nebude mít šanci mě znovu najít. Budu sotva něčím víc než jehnětem v království vlků.

Zabila jsem kouzelnou bytost. To byl můj zločin.

Vyschlo mi v hrdle. Zabila jsem tvora z krajiny za zdí. Nedokázala jsem se kvůli tomu cítit provinile. Ne když jsem musela opustit rodinu, která beze mě nepochybně pomře hladu; ne když to znamenalo, že ze světa zmizí jedna zákeřná, záludná bytost. To zvíře spálilo můj šíp z jasanu, takže jsem se musela spolehnout na štěstí, abych našla aspoň třísku toho dřeva, pokud mám mít šanci ho zabít. Nebo ho zpomalit.

To, že jsme znali jejich slabinu, jejich citlivost vůči dřevu jasanu, byl jediný důvod, proč jsme za dávného povstání proti vznešeným vilám dokázali přežít, a to tajemství nám prozradil kdosi z jejich řad.

Krev mi ztuhla v žilách ještě víc, když jsem se marně rozhlížela, zda nezahlednu útlý kmen a rozvětvenou korunu, podle níž bych jasan poznala. Ještě nikdy jsem neviděla les tak nehybný. Ať jím chodilo cokoli, muselo to být krotké v porovnání se zvířetem vedle mě, přestože klisna byla v jeho přítomnosti klidná. Snad zvíře udrží ostatní kouzelné tvory v dostatečném odstupu, až dorazíme do jeho říše.

Prythian. To slovo bylo umíráčkem, který se mi donekonečna rozléhal v duši.

Netvor tvrdil, že má nějaké panství, ale kde vlastně přebýval? Klisna byla krásná a sedlo bylo zhotoveno z dobré kůže, což znamenalo, že zvíře je ve spojení s civilizovaným světem. Nikdy jsem neslyšela nic určitého o životech kouzelných tvorů ani vznešených vil – nikdy jsem neslyšela o moc víc než to, že mají smrtící schopnosti a choutky. Sevřela jsem opatě, aby se mi neroztrásl ruce.

O samotném Prythianu přineslo zprávu jen málo očitých svědků. Smrtníci, kteří přešli za zeď – ať z vlastní vůle coby dary Požehnaných dětí, nebo jako oběti únosu – se nikdy nevrátili. Většinu legend jsem se dozvěděla od vesničanů, i když i můj

otec občas za noci, kdy si dal tu práci a vzpomněl si, že žijeme, přišel s jedním či dvěma přívětivějšími příběhy.

Podle toho, co jsme věděli, vznešené víly dosud vládly severním částem našeho světa – od našeho obrovského ostrova za úzkým mořem, jež ho oddělovalo od rozlehlého světadílu přes bezedné fjordy, zmrzlé pustiny a sluncem sežehnuté pouště až k širému oceánu na druhé straně. Některá území víl byla říšemi; v některých vládli králové a královny. Pak byla místa jako Prythian, jež bylo rozdělené mezi sedm vladařů – bytostí nadaných nevídanou mocí, která jim podle legend umožňovala strhávat budovy, rozhánět vojska a zabít člověka, než stihl mrknout okem. O ničem z toho jsem nepochybovala.

Od nikoho jsem se nedozvěděla, proč se lidé rozhodli zůstat na svém území, když nám víly daly tak málo prostoru a neustále jsme byli v těsné blízkosti Prythianu. Blázní – ať tu po válce zůstali, jací chtěli lidé, museli to být nepřítelni sebevrazi, pokud byli ochotní žít tak blízko. Dokonce navzdory staletí staré Úmluvě mezi říšemi smrtelníků a víl byly ve střezené zdi dělicí naše kraje trhliny, otvory dost velké na to, aby jimi na naše území pronikaly krvelačné zrůdy, které se bavily trýzněním lidí.

Tuto stránku Prythianu nebyly Požehnané děti nikdy ochotné vzít na vědomí, ovšem já ji možná brzy zažiji na vlastní kůži. Zamravenčilo mně v břiše. *Mám s ním žít*, připomínala jsem si stále dokola. *Žít*, ne zemřít.

I když jsem musela připustit, že *žít* se dalo i v žaláři. Pravděpodobně mě někde zamkne a zapomene, že existuji. Zapomene mi dokonce i dávat jídlo. Zapomene, že lidé potřebují věci jako potravu, vodu a teplo.

Zvíře se kradlo přede mnou a jeho pokroucené parohy čněly k noční obloze a od čenichu mu stoupaly obláčky horkého dechu. Někdy se budeme muset utábořit – hranice Prythianu byly ještě dny cesty daleko. Jakmile zastavíme, zůstanu celou noc vzhůru a nespustím ho z očí. I když mi spálil šíp z jasanu, pronesla jsem pod pláštěm nůž. Třeba budu mít dnešní noc příležitost ho použít.

Nebyla to však má smrt, o čem jsem uvažovala, když jsem se nechala strhnout strachem, vztekem a zoufalstvím. Zatímco jsme putovali a jediným zvukem, který zněl okolo, bylo křupání sněhu pod tlapami a kopyty, v duchu jsem střídavě cítila odporne zadostiučinění při pomyšlení, že má rodina bude hladovět a přitom si uvědomí, jak jsem pro ně byla důležitá. Cítila jsem ale také ochromující zoufalství při představě, jak otec žebrá po ulicích a zničená noha ho zrazuje, když kulhá od jednoho vesničana k druhému. Pokaždé když jsem se podívala na zvíře, měla jsem před očima otce belhajícího se městem, kde škemrá o měďák, aby udržel sestry naživu. A co hůř, představovala jsem si, čeho by Nesta byla schopná, aby udržela Elain naživu. Otcova smrt by ji nechala lhostejnou, ale byla by schopná lhát, krást a cokoli prodat, aby se postarala o Elain – i o sebe.

Sledovala jsem netvorovy pohyby a snažila se najít nějakou – *jakoukoli* – slabinu, ale marně.

„Co jsi vlastně za stvoření?“ zeptala jsem se a má slova téměř pohlcoval sníh, stromy a obloha posypaná hvězdami.

Zvíře se neobtěžovalo ke mně otočit. Neobtěžovalo se cokoli říct. Žádný div. Koneckonců jsem mu zabila přítele.

Zkusila jsem to znovu: „Máš nějaké jméno?“ Ráda bych ho znala, abych ho mohla proklít.

Zvíře prudce vydechlo a možná to mohl být hořký smích. „Záleží ti na tom vůbec, lidská dívko?“

Neodpověděla jsem. Klidně by si rozhodnutí, že mě ušetří, mohl rozmyslet.

Co když bych mu ale dokázala utéct, než usoudí, že mi přece jen vyrve vnitřnosti? Vzala bych otce a sestry, tajně bychom nastoupili na loď a odpluli někam daleko. Možná se ho pokusím zabít, ať je to, jak chce marné, ať to znamená další neopodstatněný útok, jen proto, že si přišel vyžádat můj život – můj *život*, a přitom si víly tak málo cenily životů nás všech. Žoldáčka přežila – snad by se to podařilo i mně. Snad.

Chystala jsem se ho znovu zeptat na jméno, ale z hrdla se mu

vydralo podrážděné zavrčení. Neměla jsem čas bránit se nebo s ním bojovat, když tu mě v nose zaštípal hutný kovový pach. Zmocnila se mě vlna únavy a zahalila mě temnota.

Probrala jsem se s trhnutím v sedle spoutaná neviditelnými provazy, když už bylo slunce vysoko na obloze.

Kouzlo – to byl ten zápach, to, co mě udržovalo obkročmo na hřbetě klisny s nohama pevně přimknutýma ke koňským bokům, a bránilo mi natáhnout se pro tesák. Poznala jsem moc hluboko v kostech díky jakési společné paměti a strachu smrtelníků. Jak dlouho mě to kouzlo udržovalo v bezvědomí? Jak dlouho mě ten netvor držel v bezvědomí, než by se mnou mluvil?

Zatnula jsem zuby. Chtěla jsem od něj požadovat odpovědi – mohla jsem za ním křičet, zatímco se vlekl přede mnou a nevěnoval mi jediný pohled. Jenže vtom kolem mě prolétli švitořící ptáci a mou tvář políbil něžný vánek. Zahlédla jsem před námi kovovou bránu lemovanou keři.

Mé vězení, nebo spása – těžko říct.

Dva dny – dva dny trvala cesta z naší chalupy ke zdi, kde bylo možné překročit jižní hranici Prythianu. To mě skutečně tak dlouho nechal v začarovaném spánku? Parchant.

Brána se otevřela bez pomoci sluhy nebo strážce, a když jí zvíře prošlo, můj kůň ho následoval, ať jsem si to přála, nebo ne.

Panství se rozprostíralo ve zvlněné krajině. Nikdy jsem nic podobného neviděla – dokonce ani náš dřívější dům se s ním nemohl srovnávat. Bylo porostlé růžemi a břečťanem a z alabastrových stěn vystupovaly terasy, balkony a schodiště. Okolní pozemky byly obklopeny lesy, ale táhly se tak daleko, že jsem stromy v dálce sotva zahlédla. Tolik barev, tolik slunečního světla, pohybu a elegance... Málem jsem to všechno nedokázala dost pohotově vnímat. Pokusit se to namalovat by k ničemu nedvedlo. Nikdy bych tu krásu nedokázala zachytit.

Úžas by téměř přehlušil můj strach, kdyby to místo nebylo nepřirozeně prázdné a tiché. Dokonce i zahrada, jíž jsme procházeli po šterkové cestičce ke dveřím domu, působila poklidně a ospale. Nad trsy ametystových kosatců, bledých sněženek a něžně žlutých narcisů pohupujících se ve vlahém vánku jsem zachytila chabý pach kovu.

Samozřejmě že v tom byla kouzla, protože tu panovalo jaro. Jakou prokletou mocí víly vládly, že dokázaly svou zemi přetvořit do tolik odlišné podoby, než jakou měl náš kraj, a ovládaly roční období a počasí, jako by byly jejich pány? Po páteři mi stékal pot, jak mě vrstvy oblečení začínaly dusit. Zakroutila jsem zápěstími a poposedla jsem v sedle. Ať mě poutaly, jaké chtěly provazy, byly ty tam.

Zvíře pomalu postupovalo vpřed, s lehkostí jediným plynulým pohybem překonalo velkolepé mramorové schodiště vedoucí k obrovským dubovým dveřím, které se před ním neslyšně

otevřely, a netvor se vkradl dovnitř. Nepochybovala jsem, že měl celý náš příjezd naplánovaný. Udržoval mě v bezvědomí, abych nezjistila, kde se nacházím, kudy vede cesta domů, ani jaké další krvelačné bytosti mohou číhat mezi mnou a zdí. Sáhla jsem pro nůž, ale nahmatala jsem pouze vrstvy obnošeného oblečení.

Při pomýšlení, že se mi ty drápy sáply pod plášť, aby našly můj nůž, mi vyschlo v ústech. Potlačila jsem zuřivost, hrůzu a odpor, když se klisna z vlastní vůle zastavila u paty schodiště. Ten náznak byl jasný. Vysoký panský dům jako by mě pozoroval a vyčkával.

Ohlédla jsem se přes rameno k dosud otevřené bráně. Pokud bych se měla dát na útěk, musím to udělat teď hned.

Na jih – stačilo by prchat na jih a časem bych se dostala ke zdi. Pokud bych předtím na nic nenarazila. Zatáhla jsem za uzdu, ale klisna se ani nehnula – dokonce ani když jsem jí zatlula paty do slabin. Tiše jsem zasykla. Dobrá, tak tedy půjdu po svých.

Když jsem seskočila na zem, kolena se mi podlomila a před očima se mi dělaly mžitky. Zachytila jsem se sedla a zamrkala, když mi bolest a hlad otupily všechny smysly. Teď – musím *okamžitě* pryč. Pokusila jsem se pohnout, ale svět kolem se nepřestával točit a míhat.

Jen blázen by se dal na útěk bez jídla a vysílený.

Takhle bych neurazila ani půl míle. Neurazila bych půl míle, než by mě chytil a rozsápal na kusy, jak mi slíbil.

Dlouze, rozechvěle jsem se nadechla. Jídlo – nejdřív jídlo, útěk až potom, jakmile se naskytne příležitost. To znělo jako rozumný plán.

Když jsem se vzpamatovala dost na to, abych mohla jít, ponechala jsem koně před schodištěm a začala jsem stoupat vzhůru, jeden schod za druhým. Dech se mi úžil, když jsem prošla otevřenými dveřmi do stínů sídla.

Vnitřek domu byl ještě honosnější. U nohou se mi leskla černobílá šachovnice mramorových dlaždic rozbíhající se k obřím skleněným dveřím na protější straně domu a skrz ně do další

zahrady, ještě velkolepější, než byla ta před domem. Po žaláři nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Neozývaly se žádné výkřiky, ani úpěnlivé prosby stoupající z kobek skrytých kdesi dole. Ne, zachytila jsem jen tiché zavrčení z nedaleké místnosti, tak hluboké, až se vázy přetékající hustými svazky hortenzií na stolicích rozmístěných v chodbě zatřáslly. Jako by v odpověď na to se po mé levici náhle otevřely dveře z vyleštěného dřeva. Byl to příkaz a já měla poslechnout.

Prsty se mi chvěly, když jsem si promnula oči. Věděla jsem, že vznešené víly si kdysi všude po světě budovaly paláce a chrámy – stavby, které moji smrtelní předkové ze zášti zničili během Války – ale nikdy jsem nepřemýšlela o tom, jak by mohly žít v současnosti, jak elegantně a v jakém bohatství. Nikdy mě nenapadlo, že by kouzelné bytosti, ty krvelačné zrůdy, mohly vlastnit sídla, s nimiž se dům nikoho ze smrtelníků nemohl měřit. Co když byly zvěsti o tom, že Prythian je kruté a hrůzné místo, pomýlené?

Když jsem vešla do místnosti, ztuhla jsem.

Většinu prostoru zabíral dlouhý stůl – delší než ty, které jsme mívali v našem starém domě. Do posledního místa byl zaplněný jídlem a vínem. Bylo tam tolik jídla. Z některých táců stoupaly nitky kouře, až se mi sbíhaly sliny. Aspoň že pokrmy vypadaly známě a ne jako nějaké podivné vilí lahůdky: kuře, chléb, hrášek, ryby, chřest, jehněčí... V kterémkoli panském domě v zemi smrtelníků by to byla hotová hostina. Další překvapivé zjištění – které mi ovšem nijak neposlouží. Zvíře tiše přešlo k obrovskému křeslu v čele stolu.

Zůstala jsem stát na prahu a hleděla na jídlo, na všechny ty horké úžasné pokrmy, které jsem nemohla jíst. To bylo první pravidlo, které nás jako děti učili – obvykle v písničkách nebo říkankách: Pokud se člověk nešťastnou náhodou ocitne ve společnosti vil, nikdy nesmí pít jejich víno nebo jíst jejich krmi. Nikdy. Pokud nechce skončit ztročený myslí i duší. Pokud nechce skončit odvláčený do Prythianu. No, to druhé už mě potkalo, ale stále mám naději vyhnout se tomu prvnímu.

Zvíře se svezlo do křesla. Dřevo zaskřípělo, objevil se záblesk bělostného světla a netvor se proměnil v zlatovlasého muže.

Málem jsem vykřikla. Přitiskla jsem se k dřevem obložené zdi vedle dveří. Nohou jsem zkoušela najít obrys prahu a odhadnout, jaká vzdálenost mě dělí od východu. Netvor nebyl obyčejný muž, ani ledajaká kouzelná bytost. Byl jedním ze vznešených víl a musel být členem jejich vládnoucích kruhů: krásný, smrtící a nelítostný.

Byl mladý – nebo aspoň ta část jeho tváře, kterou jsem viděla, se zdála mladá. Jeho nos, tváře a čelo pokrývala nádherná zlatá maska posázená smaragdy, jež vytvářely spirály lístků. Nepochybně šlo o nějaký absurdní výstřelek vílí módy. Masku ponechávala odhalené pouze jeho oči, které byly stejné jako v jeho zvířecí podobě, silnou čelist a přísně sevřená ústa.

„Měla bys něco pojit,“ řekl. Oproti jeho elegantní masce byla tmavě zelená halena, kterou měl na sobě, spíše prostá a jediné, co mě na ní zaujalo, byl bandalír, jenž měl sepnutý na široké hrudi. Ten sloužil spíše k boji než na ozdobu, i když jsem na něm nezahlédla žádné zbraně. Nejen že můj věznitel patřil k vznešeným vílám, ale navíc byl válečníkem.

Nechtěla jsem uvažovat o tom, z jakého důvodu na sobě potřebuje mít bojový úbor, a snažila jsem se nehledět příliš upřeně na kůži bandalíru lesknoucí se ve slunečních paprscích, které proudily do místnosti řadou oken za jeho zády. Tak jasnou oblohu už jsem neviděla celé měsíce. Muž si z jemně broušené skleněné karafy nalil sklenici vína a zhluboka se napil. Jako by to potřeboval.

Nenápadně jsem popošla ke dveřím a srdce mi přitom bilo tak rychle, že jsem se bála, že se pozvracím. Chladný kov pantů mě zastudil do prstů. Když budu dost rychlá, dostanu se během okamžiku z domu a budu se hnát k bráně. On byl nepochybně rychlejší, když mu ovšem na chodbě shodím pár těch hezkých stolečků do cesty, mohlo by ho to zpomalit. A jeho vílí uši – jemně zaklenuuté do špiček – by zachytily každý můj sebe-nepatrnější pohyb.

„Kdo jsi?“ dostala jsem ze sebe. Jeho světle zlaté vlasy tolik připomínaly zbarvení srsti jeho zvířecí podoby. Ty mohutné drápy byly dozajista neustále přichystány pod povrchem kůže.

„Posaď se,“ odbyl mě zhurta a mávl širokou rukou podél stolu. „Jez.“

Ríkanky z dětství se mi donekonečna omíraly v hlavě. Nestálo to za to – nasytit zoufalý hlad rozhodně nestálo za riziko, že skončím jako jeho otrok tělem i duší.

„Pokud tedy nechceš raději omdlít,“ zavrčel.

„Pro lidi to není bezpečné,“ dokázala jsem odpovědět. Mohlo mi být ukradené, jestli se urazí.

Vyrazil ze sebe tlumený smích, jenž se dal nazvat jedině divokým. „To jídlo ti nijak neublíží, lidská dívko.“ Jeho podivné zelené oči mě zarazily na místě, jako by odhadl, že se každý sval v mém těle chystá vyrazit. „Můžeš odejít, jestli chceš,“ dodal a zuby se mu zaleskly. „Nejsem žalárník. Brána je otevřená. Můžeš žít kdekoli v Prythianu.“

Kde si mě zdejší zlovolné bytosti dají k snědku nebo mě umučí. Ale i když byla každičká píď tohoto místa kultivovaná, čistá a krásná, musela jsem se odsud dostat. Musela jsem zpět k rodině. Slib, který jsem dala matce, ačkoli byla odtažitá a marnivá, pro mě byl vším. Neudělala jsem ke stolu ani krok.

„Jak chceš,“ prohlásil a ta slova provázelo zavrčení. Potom si začal nakládat jídlo na talíř.

Nemusela jsem čelit následkům toho, že jsem znovu odmítla jeho nabídku, protože kolem mě náhle kdosi prošel a namířil si to přímo k čelu stolu.

„Nuže?“ spustil neznámý muž. Také pocházel z rodu vznešených víl. Měl rudé vlasy a byl oděný v hezké haleně měkkého stříbrného odstínu. I on měl nasazenou masku. Letmo se sedícímu muži uklonil, načež si založil ruce na hrudi. Z nějakého důvodu nepostřehl, jak se tisknu ke zdi.

„Nuže co?“ Můj věznitel naklonil hlavu na stranu v gestu, které bylo spíše zvířecí než lidské.

„Opravdu je Andras mrtvý?“

Můj věznitel – nebo snad zachránce – přikývl. „Je mi to líto,“ dodal tiše.

„Jak se to stalo?“ dožadoval se neznámý odpovědi a klouby prstů mu zbělely, jak si jimi svíral svalnaté paže.

„Šíp z jasanu,“ odpověděl druhý muž a jeho rudovlasý společník sykl. „Úmluva mě zavedla k té smrtelnici a já té dívce poskytl bezpečné útočiště ve svém domě.“

„Dívka – Andrase opravdu zahubila smrtelná dívka?“ Nebyla to ani tak otázka jako sled jedem prodchnutých slov. „A podle Úmluvy je za tu vraždu odpovědná.“

Muž ve zlaté masce se tlumeně, hořce zasmál a ukázal na mě. „Kouzlo Úmluvy mě přivedlo přímo na její práh.“

Neznámý se s hbitým půvabem ihned otočil. Jeho maska byla bronzová a vyhotovená do podoby lišky. Skrývala vše kromě dolní poloviny jeho tváře – a z větší části zastírala nehezku jizvu nejspíš po sečné ráně, jež se mu táhla od obočí k čelisti. Maska však nedokázala zakrýt chybějící oko – ani zlatou oblou kuličku, která ho nahradila a *pohybovala* se, jako by jí skutečně viděl. Nyní se na mě upřela.

I z opačného konce pokoje jsem viděla, jak vytřeštil zbylé rudohnědé oko. Jednou nasál vzduch, maličko ohrnul rty a odhalil rovné bílé zuby. Poté se obrátil k druhému muži. „To má být vtíp?“ pravil tiše. „Ten hubeňourek že by dokázal zabít *Andrase* jediným šípem?“

Zmetek – ten zatracený zmetek. Škoda že jsem ten šíp teď neměla u sebe, abych mohla pro změnu zastřelit jeho.

„Přiznala se k tomu,“ odpověděl zlatovlasý muž tvrdě, zatímco přejížděl prstem po okraji poháru. Z prstu se vysunul dlouhý ostrý dráp a zaskřípěl o kov. Ze všech sil jsem se snažila dýchat klidně. Zvláště když dodal: „Nepokoušela se to popírat.“

Muž z vílího rodu v liščí masce klesl na kraj stolu a dlouhé ohnivě rudé vlasy se mu zaleskly. V jeho případě jsem chápala, proč nosí masku. Jeho jizva vypadala strašně a chybějící oko právě tak. Jenomže ten druhý se zdál být v pořádku. Třeba

masku nosil ze soucitu. To by ten nesmyslný doplněk vysvětlovalo. „No,“ ucedil rudovlasý muž, „teď máme díky tvému nani-covatému milosrdenství na krku *toto* a zničil jsi...“

Vykročila jsem vpřed. Udělala jsem jediný krok. Netušila jsem, co chci říct, když o mně takhle mluvil... Nechala jsem jazyk za zuby, ale ten krok kupředu stačil.

„Líbilo se ti, když jsi mi zabila přítele, lidská dívko?“ zeptal se rudovlasý muž. „Zaváhala jsi, nebo tě nenávisť v tvém srdci poháněla tak silně, že tě ani nenapadlo, že bys ho ušetřila? Pro takovou maličkou smrtelnici muselo být neskutečně uspokoji-vé zabít ho.“

Zlatovlasý neřekl půl slova, ale zatnul zuby. Jak si mě tak bedlivě prohlíželi, vztáhla jsem ruku k noži, který jsem však neměla.

„Ovšem,“ pokračoval muž v masce lišáka, když se s úškleb-kem znovu otočil ke svému společníku, „možná je způsob...“

„Luciene,“ promluvil můj věznitel tiše a při vyslovení toho jména jsem zaslechla náznak zavrčení. „Chovej se slušně.“

Lucien ztuhl, ale seskočil z okraje stolu a hluboce se mi uklo-nil. „Přijmi mou omluvu, paní.“ Další žert na můj účet. „Jmenu-ji se Lucien. Jsem dvořan a vyslanec.“ Mávl na mě dramaticky rukou. „Tvé oči jsou jako hvězdy a tvé vlasy jako leštěné zlato.“

Zvedl hlavu a čekal, že se mu také představím. Ale říct mu cokoli o sobě, o mé rodině a o tom, odkud pocházím...

„Jmenuje se Feyre,“ řekl ten druhý – zvíře. Podle všeho mu velel. Musel mé jméno zaslechnout u nás v chalupě. Jeho ná-padně zelené oči se upřely do mých a pak zatékaly ke dveřím. „Alis tě zavede do tvé komnaty. Určitě se budeš chtít vykoupat a převléknout do čistých šatů.“

Nebyla jsem si jistá, jestli to má být urážka, nebo ne. Vtom mi loket pevně sevřela čísi ruka a já sebou cukla. Baculatá hně-dovlasá žena v masce ptáka mě zatahala za paži a kývla hlavou k otevřeným dveřím za námi. Přes jednoduché hnědé šaty měla uvázanou nažehlenou bělostnou zástěru – takže služebná. Ty masky musely být nějaký obyčej.

Pokud jim tolik záleželo na oděvu, dokonce i na tom, jak se oblékali sluhové, třeba byli natolik povrchní a marniví, že bych je mohla oklamat. Ať si jejich pán chodí jako válečník. Jenomže to stále byly vznešené víly. Budu muset být chytrá a nenápadná a vyčkat na vhodnou chvíli, kdy bych mohla uniknout. Takže jsem se nechala Alis odvést – do *komnaty*, nikoli *cely*. Aspoň v tom byla malá úleva.

Udělala jsem jen pár kroků, když vtom Lucien zabručel: „Takový osud nám Kotlík určil? *Ta* že zahubila Andrase? Nikdy jsme ho tam neměli vyslat – žádný z nich tam neměl být. *Ta* výprava bylo bláznovství.“ Jeho zamručení v sobě mělo spíš hořkost než hrozbu. Uměl se také proměňovat? „Možná bychom prostě měli povstat. Možná nastal čas říct *dost*. Zbav se té holky. Pro mě za mě ji třeba zabij. Bude pro nás jen přítěží. Spíš ti vrazí nůž do zad, než by s tebou promluvila – nebo s kýmkoli z nás.“

Snázila jsem se klidně dýchat, napřímila jsem se a...

„Ne,“ uřal ho ten druhý. „Nic nepodnikneme, dokud si nebudeme jistí, že není jiný způsob. A co se té dívky týče, zůstane tu. Nikdo jí nezkriví ani vlas. Konec diskuse. Stačilo, že si zažila peklo v té chatrči.“ Tváře mi zahořely a vyhýbala jsem se pohledu na Alis, přestože jsem cítila, jak mě pozoruje. Chatrč – řekla bych, že tak naše chalupa musela v porovnání s tímhle místem vypadat.

„Tak to tě čeká pořádná dřina, kamaráde. Její život bude určitě skvělá náhrada za Andrasův. Třeba se bude dokonce moct cvičit s ostatními na hranici.“

Prostorem se nesla ozvěna podrážděného zavrčení.

Než jsem stihla zaslechnout něco dalšího, pohltily mě nablýskané, dokonale čisté chodby.

Alis mě vedla chodbami zdobenými zlatem a stříbrem, dokud jsme nedošly do velkolepé ložnice v prvním poschodí. Přiznám se, že jsem se moc nebránila, když mě Alis a další dvě služebné –

rovněž v maskách – vykoupaly, ošťihaly mi vlasy a pak mi vytrhaly chloupky, až jsem si připadala jako kuře připravené k večeři. Ostatně, co jsem věděla, klidně bych mohla být pro víly dalším chodem.

Jen slib muže ve zlaté masce, že v Prythianu dožiju své dny místo toho, abych zemřela, mi zabránil v tom, aby se mi při té představě obrátil žaludek. Služebné víly vypadaly až na uši jako lidé a já jsem neměla ponětí, jak vznešené víly říkají svému služebnictvu. Neodvážila jsem se na to ale zeptat. Neodvážila jsem se na ně vůbec promluvit. Ne když se mě dotýkaly. To, že byly tak *blízko*, stačilo k tomu, abych se soustředila jen na to, jak se netrást hrůzou.

I tak jsem se ale jednou podívala na tyrkysové sametové šaty, které Alis položila na lůžko, a zahalila jsem se pevně do bílého nočního úboru, svezla jsem se do křesla a naléhavě jsem je prosila, aby mi vrátily moje staré oblečení. Alis to odmítla, a když jsem se ji znovu pokoušela uprosit, přičemž jsem se snažila znít uboze, smutně a politováníhodně, rázně se vyřítla z komnaty. Šaty jsem na sobě neměla roky a nechystala jsem se na tom nic měnit, ne když byl mým hlavním cílem útek. V šatech bych se nemohla volně pohybovat.

Seděla jsem zabalená v nočním úboru, minuty ubíhaly a jediným zvukem v pokoji bylo štěbetání drobných ptáků za okny. Žádný křik, třískání zbraní, ani náznak krveprolití či mučení.

Ložnice byla větší než celá naše chalupa. Zdi byly vymalované světle zeleně, zdobily je jemné zlaté vzory a zlaté byly i štuky. Možná by mi připadaly až nevkusné, kdyby je tak dobře nedoplňovaly nábytek a koberce slonovinové barvy. Obrovská postel měla podobný odstín a závěsy visící z vysokých nebes povlávaly ve slabém vánku přicházejícím od velkých otevřených oken. Noční úbor byl z nejjemnějšího hedvábí s krajkovým lemem – jednoduchý a přitom úchvatný, až jsem přejela prstem po klopách.

Těch pár historek, co jsem zaslechla, se mýlilo nebo se na nich podepsalo pět set let, během nichž naše národy žily oddě-

leně. Ano, pořád jsem byla kořistí. Stále jsem v porovnání s nimi byla od narození slabá a zbytečná, ale tohle místo bylo... poklidné. Tiché. Pokud i to nebyla iluze a skulina v Úmluvě – léčka, kterou mě chtěli upokojit předtím, než mě zničí. Vznešené víly si rády hrály s jídlem.

Vtom zavrzaly dveře a objevila se Alis s hromádkou oblečení v náruči. Zvedla mokrou zašedlou košili. „Chceš si obléct tohle?“ Užasle jsem hleděla na díry na bocích a rukávech. „Rozpadla se, jakmile ji pradelny smočily ve vodě.“ Potom zvedla pár hnědých hadrů. „Tohle zbylo z tvých kalhot.“

Zapudila jsem kletbu, která se mi drala na jazyk. Byla to sice služka, ale také by mě mohla snadno zabít.

„Oblékneš si teď ty šaty?“ naléhala na mě. Věděla jsem, že bych měla vstát a přistoupit na to, ale místo toho jsem klesla ještě hlouběji do křesla. Alis na mě chvíli upírala výmluvný pohled a potom znovu odešla.

Vrátila se s kalhotami a halenou krásných barev, které mi dobře padly. Případaly mi poněkud vznešené, ale nestěžovala jsem si, když jsem si na sebe vzala bílou hedvábnou košili, ani když jsem si zapnula knoflíky tmavomodré haleny a přejela jsem dlaněmi po škrábavé zlaté niti tvořící výšivku na klopách. Ta sama o sobě musela stát jmění a okouzlovala tu nanicovatou část mé mysli, která obdivovala vše krásné, nezvyklé a barevné.

Byla jsem moc mladá na to, abych si pamatovala příliš mnoho věcí z doby před otcovým úpadkem. Nevadilo mu, když jsem lelkovala v jeho kanceláři, a někdy mi dokonce vysvětloval, co je které zboží a jakou má cenu, i když na tyto podrobnosti už jsem dávno zapomněla. Čas strávený u něj v kanceláři – plný vůní cizokrajného koření a hudby v neznámých jazycích – tvořil většinu mých šťastných vzpomínek. Nepotřebovala jsem znát cenu všeho v pokoji, aby mi bylo zřejmé, že už jen závěsy barvy smaragdu z hedvábí doplněného zlatým sametem by naši rodinu zajistily do nejdelsí smrti.

Přejel mi mráz po zádech. Od mého odchodu uběhlo několik dní a maso z laně začne doma pomalu docházet.

Alis mě odvedla do křesla s nízkým opěradlem u vyhaslého ohniště a já nevzdorovala, když mi pročesala vlasy a začala je splétat do copu.

„Jsi hotová kost a kůže,“ poznamenala, když mi prsty masírovala pokožku na temeni.

„Tak už to v zimě u chudých smrtelníků bývá,“ odpověděla jsem a snažila se nevložit do hlasu ostrý tón.

Alis se potichu zasmála. „Jestli jsi moudrá, budeš držet jazyk za zuby a uši budeš mít nastražené. To ti tu poslouží víc než prostořeká pusa. Vezmi rozum do hrsti – dokonce i vlastní smysly se tě tady budou snažit oklamat.“

Snažila jsem se nedat při jejím varování najevo strach a Alis pokračovala: „Některých zde se Andrasova smrt nemile dotkne. Ale abych pravdu řekla, Andras byl dobrý strážce a věděl, čemu bude čelit, když se vydá za zeď – věděl, že si koleduje o potíže. A ostatní také znají podmínky Úmluvy, i když se jim možná bude přičít, že tu jsi díky milosrdenství našeho pána. Drž se stranou a nikdo tě nebude obtěžovat. Ačkoli co se Luciena týče, tomu by jen prospělo, kdybys ho trochu zpražila, pokud na to máš odvalu.“

To jsem neměla, a když jsem se chtěla zeptat, komu dalšímu bych se měla vyhybat, Alis už byla s mým účesem hotová a otevřela dveře na chodbu.